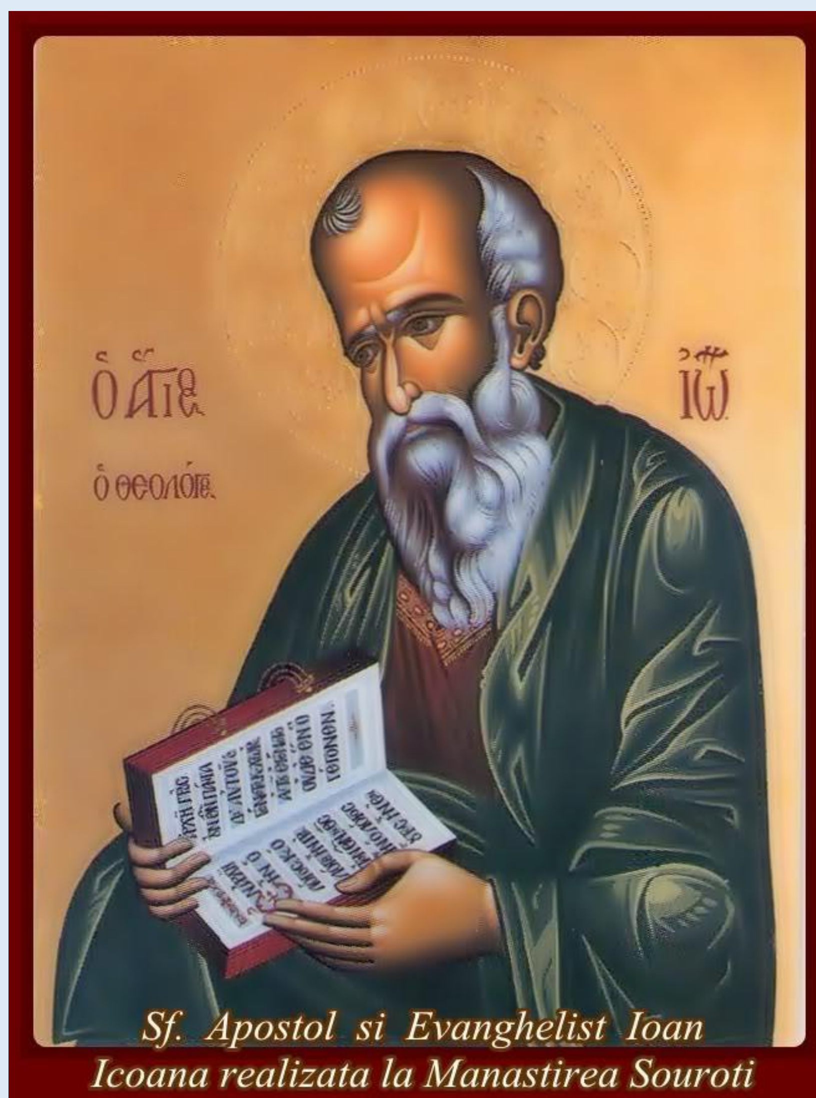
Acatistul Sfântului apostol şi evanghelist Ioan

(26 septembrie / 8 mai)



Sfântul apostol şi evanghelist Ioan (26 septembrie / 8 mai):

https://www.academia.edu/43085158/Sf%C3%A2ntul_apostol_%C5%9Fi_evanghelist_Ioan_26_septembrie_8_mai_

https://archive.org/details/sf.-ap.-si-evanghelist-ioan

***

Materiale despre Sfântul apostol şi evanghelist Ioan:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ap-%C5%9Fi-evanghelist-Ioan

https://archive.org/details/@steaemy?query=apostol+%C5%9Fi+evanghelist+Ioan

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=evanghelist+Ioan+

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă

dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,

Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Veniţi toate popoarele creştineşti pe "fiul Tunetului" să-l lăudăm, pe apostolul şi evanghelistul Ioan, cel ce a scris şi a tunat dogmele dumnezeieşti în toată lumea, căruia cu credinţă şi cu evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!***

Icosul 1
Pe văzătorul tainelor cereşti, pe vasul cel prea curat al fecioriei care la Cina cea de Taină pe pieptul lui Iisus s-a rezemat şi din izvorul înţelepciunii Celui fără de margini s-a adăpat, să-l lăudăm cu toţii, cei iubitori de Hristos, şi cu dorire, aşa să-i strigăm:
Bucură-te, cel ce grija lumii ai lepădat;
Bucură-te, cel ce lui Hristos cu multă dragoste ai urmat;
Bucură-te, cel ce de la pescuire către Hristos ai fost chemat;
Bucură-te, cel ce cu mreaja cuvântului pe popoare le-ai mânat;
Bucură-te, că tunetul teologiei tale la toată lumea s-a auzit;
Bucură-te, că feciorelnica ta viaţă o ai cinstit;
Bucură-te, că pentru neprihănita ta viaţă, de Cuvântul Vieţii ai fost iubit;
Bucură-te, stâlp al Bisericii prea luminos;
Bucură-te, ucenicul cel iubit al lui Hristos;
Bucură-te, că toate minunile cele prea mari Hristos ţi le-a arătat;
Bucură-te, că tainele cele prea înalte ţie ţi le-a încredinţat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 2-lea
În muntele Taborului ai văzut slava lui Hristos, pe cât este cu putinţă omului a o vedea, şi din tainica descoperire, înţelegând că El este Stăpânul morţii şi al vieţii, din inimă I-ai cântat Lui lauda: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Ca un ucenic prea iubit şi ca un prieten prea cinstit al lui Hristos, pururea lângă El te afli şi pururea pe El din inimă îl iubeşti; pentru care şi noi te lăudăm şi zicem:
Bucură-te, că la învierea fiicei lui Iair, tu de Domnul ai fost chemat;
Bucură-te, că la răstignirea Domnului tu lângă crucea Lui ai stat;
Bucură-te, că la înfricoşatele taine ale Patimilor lui Hristos şi tu cu inima ai pătimit;
Bucură-te, că Patimile Domnului şi Stăpânului Vieţii, cu inima plină de durere le-ai privit;

Bucură-te, că pe Domnul până la a Sa moarte L-ai urmat;
Bucură-te, că Domnul de pe Cruce cu tine a vorbit;
Bucură-te, că pe tine, fiu al Maicii Lui te-a numit;
Bucură-te, că pe Sfânta Sa Maică, Domnul ţie ţi-a încredinţat-o;
Bucură-te, că tu spre pază şi îngrijire pe Preasfânta Sa Maică o ai luat;
Bucură-te, că la prea cinstita ei Adormire, cu mare evlavie ai slujit;
Bucură-te, că stâlparea cea adusă ei de Arhanghelul Gavriil ai purtat-o înaintea sicriului celei prea sfinte;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 3-lea
După Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, împreună cu ucenicul tău Prohor, în Asia ai plecat şi acolo cuvântul Domnului ai propovăduit şi pe toţi cei ce au crezut i-ai învăţat să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Văzând mai înainte, cu ochii cei de gând, ispitele şi primejdiile ce te asteaptă în calea propovăduirii Evangheliei, prin credinţă fierbinte şi dragoste de Dumnezeu, asupra intristării şi mâhnirii care te împiedica de la alegerea ta ai îndrăznit; pentru aceasta te fericim şi zicem:
Bucură-te, că în Asia cuvântul Domnului ai predicat;
Bucură-te, că pentru mărturisirea adevărului multe primejdii şi multe scârbe ai răbdat;
Bucură-te, că împreună cu ucenicul tău, Prohor, în Efesul Asiei ai intrat;
Bucură-te, că acolo pe Romana cu toată casa ei o ai botezat;
Bucură-te, că pe Dominos cu puterea lui Hristos l-ai înviat;
Bucură-te, că pe Dioscorid, tatăl lui Dominos, la viaţă l-ai întors;
Bucură-te, că prin aceste minuni pre mulţi i-ai întors la Hristos;
Bucură-te, că şi alţi trei sute de oameni morţi ai înviat;
Bucură-te, că şi pe cel slăbănog de doisprezece ani l-ai făcut sănătos;
Bucură-te, că prin alte rugăciuni, capiştea Artemidei din temelie o ai dărâmat;
Bucură-te, că la căderea capiştei nici un om nu s-a vătămat;
Bucură-te, că din porunca împăratului Domiţian, la Roma ai plecat legat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 4-lea
Cu focul dragostei lui Hristos fiind foarte înfierbântat, porunca tiranului împărat pe tine nu te-a spăimântat, ci, cu mare bucurie primind legăturile pentru Domnul, din inimă îl lăudai pe El, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Legatu-te-au pe tine ostaşii cei tineri cu lanţuri şi cu cătuşe, ducându-te la corabie, sub paza lor, spre Roma, unde ai plecat şi proniei dulcelui tău Iisus cu blândeţe şi linişte te-ai supus, pentru care şi noi te lăudăm, zicând:
Bucură-te, că tu, prin legăturile celor tirani, Stăpânului tău te-ai asemănat;
Bucură-te, că El, pentru a noastră mântuire, de cei fărădelege a fost prins şi legat;
Bucură-te, că faţă de ostaşii cei păgâni şi tirani, cu multă dragoste te-ai purtat;
Bucură-te, că furtuna mării ce era să fie, mai înainte o ai arătat;
Bucură-te, că în acea călătorie, pe toţi din corabie cu minunile tale i-ai înspăimântat;
Bucură-te, că în a ta inimă pururea pe Hristos îl aveai;
Bucură-te, căci cu a Lui putere minuni mari săvârşeai;
Bucură-te, că icoana vieţii lui Hristos în tine foarte s-a închipuit;
Bucură-te, că tu din toată inima pe El L-ai iubit;
Bucură-te, că în calea suferinţelor, cu mare dorire Lui I-ai urmat;
Bucură-te, că, dorind dragostea Lui, spre chinuri cu bucurie ai călătorit;
Bucură-te, că pe tine, iubitul Său ucenic, puterea Domnului pururea te-a sprijinit;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 5-lea

Potolit-ai, cuvântătorule de Dumnezeu, furtuna cea înfricoşată a mării cu sfintele tale rugăciuni. Şi această minune văzând-o toţi cei de pe corabie, foarte s-au spăimântat, cunoscând puterea Adevăratului Dumnezeu ce era întru tine; iar tu pe toţi i-ai îndemnat să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

În ostrovul Patmos, din porunca păgânului împărat Domiţian, ai fost izgonit, căci acolo, prin pronia lui Dumnezeu cea bună, spre folosul multora ai venit, pentru care şi noi cu evlavie te lăudăm aşa:
Bucură-te, că de ostaşii cei tirani, cu lanţuri ai fost legat;
Bucură-te, că sub paza ostaşilor spre Patmos împreună cu ucenicul tău Prohor ai călătorit;
Bucură-te, că din această călătorie, pe tânărul cel înecat, cu rugăciunea tu l-ai înviat;
Bucură-te, căci cu această minune pe toţi i-ai spăimântat;
Bucură-te, că şi furtuna mării tot cu rugăciunea ta o ai liniştit;
Bucură-te, că pe ostaşul cel bolnav l-ai tămăduit;
Bucură-te, că şi apa mării cu rugăciunea ta o ai îndulcit;
Bucură-te, că pe cel ce murea de sete în corabie de moarte l-ai izbăvit;
Bucură-te, că Evanghelia lui Hristos în ostrovul Patmos o ai propovăduit;

Bucură-te, că pe Miron şi pe toţi ai casei lui i-ai creştinat;
Bucură-te, că şi capiştea lui Apelie cu cuvântul la pământ o ai răsturnat;
Bucură-te, că puterea cea drăcească a lui Chinops vrăjitorul, neputincioasă o ai arătat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 6-lea

La chemarea antipatului, pe femeia lui care foarte se chinuia a naşte, numai cu trecerea pragului lor o ai uşurat. Şi această minune văzând-o antipatul, casa lui a crezut în Hristos şi a dat slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Petrecând în acest loc timp de trei ani şi ducându-te într-o cetate ai cărei locuitori erau foarte întunecaţi cu slujirea de idoli, foarte te-ai ostenit pentru propovăduirea cuvântului, spre a lor minunare, şi astfel ai adus mare mulţime la Hristos; drept aceea, cu dorire te lăudăm aşa:
Bucură-te, că pe locuitorii cetăţii aceleia cu cuvântul adevărului i-ai luminat;
Bucură-te, că pe tinerii cei legaţi spre jertfa diavolului de moarte i-ai scăpat;
Bucură-te, că pe diavolul cel în chip de lup, legându-l, l-ai întrebat;
Bucură-te, că prin puterea lui Hristos din acel ostrov l-ai alungat;
Bucură-te, că pe fiul jertfitorului lui Die l-ai înviat;
Bucură-te, că a idolului Dionis capişte cu rugăciunea o ai dărâmat;
Bucură-te, că pe Nuchian vrăjitorul l-ai biruit;
Bucură-te, că şi mâna antipatului o ai uscat;
Bucură-te, că prin uscarea mânii, antipatul a cunoscut pe Dumnezeul Cel adevărat;
Bucură-te, că şi Prochiana, crezând în Hristos, s-a botezat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 7-lea

Înainte de întoarcerea la Efes ai scris celor din ostrovul Patmos, Evanghelia lui Hristos şi înfricoşătoarele vedenii ale Apocalipsului, iar mulţimea credincioşilor de acolo au păstrat cele scrise spre a lor luminare şi mântuire, ca şi pe însăşi cuvintele lui Hristos, şi pentru bogăţia dogmelor celor din ele, slavă au dat lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Începutul Evangheliei tale, început al dogmelor celor prea înalte Bisericii lui Hristos au rămas, căci tu pe Cuvântul lui Dumnezeu L-ai mărturisit ca S-a întrupat şi între oameni a locuit. Minunându-ne dar, după cuviinţă, de înălţimea cea duhovnicească a înţelepciunii tale, pe tine te lăudăm zicând aşa:

Bucură-te, că tu pe Cuvântul lui Dumnezeu L-ai mărturisit că este Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, că ai mărturisit căci Cuvântul a fost la Dumnezeu dintru început;
Bucură-te, că tu ai arătat că nimic din cele ce sunt făcute, fără de El nu s-au făcut;
Bucură-te, că taina întrupării Cuvântului mai presus de toate tainele se arată a fi;
Bucură-te, că într-adevăr taina întrupării Cuvântului, pe toate tainele le covârşeşte;
Bucură-te, că tu cu o minte mai presus de teologia cea catafatică te-ai suit;
Bucură-te, că pe cele neînţelese de a ta minte, prin spaimă şi minune le-ai cinstit;
Bucură-te, că tu în chip apofatic, Taina întrupării Cuvântului, lumii o ai propovăduit;
Bucură-te, că taina înomenirii Cuvântului, nimeni din oameni nu o a tâlcuit;
Bucură-te, că taina iconomiei lui Dumnezeu, pururea rămâne taină;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 8-lea

Prea luminat ai arătat în a ta învăţătură că Legea şi proorocii în porunca iubirii de Dumnezeu şi a iubirii de aproapele sălăşluieşte. Deci, ca pe un apostol al dragostei creştine, toată Biserica lui Hristos te laudă şi lui Dumnezeu îi cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Zis-ai, dumnezeiescule apostol al lui Hristos, că Dumnezeu dragoste este şi că cel ce petrece în dragoste, întru Dumnezeu petrece şi Dumnezeu întru el, prin aceasta arătându-ne nouă cele mai înalte ale Legii darului pentru care, după cuviinţă, zicem către tine:
Bucură-te, că tu pe Dumnezeu iubire L-ai numit;
Bucură-te, că tu ne-ai învăţat pe noi să-L iubim pe Dumnezeu, Care mai înainte de noi ne-a iubit;
Bucură-te, că de la tine dragostea lui Dumnezeu noi am cunoscut-o;
Bucură-te, că tu ai zis: Cel ce are dragoste, de la Dumnezeu este el născut;
Bucură-te, că tu ne-ai arătat cele spuse de Dânsul, că cel ce urăşte pe fratele său, ucigaş este;
Bucură-te, că învăţătura ta la iubire ne îndeamnă şi de ură ne fereşte;
Bucură-te, că tu dragostea lui Dumnezeu către lume ai arătat;
Bucură-te, că dragostea de aproapele de la tine o am învăţat;
Bucură-te, că tu ai zis că Dumnezeu pe noi ne-a iubit;
Bucură-te, că după a ta mărturisire, Dumnezeu din dragoste pentru lume, pe Fiul Său Cel iubit în lume L-a trimis;
Bucură-te, că după mărturisirea ta, din dragostea Sa pentru noi, moarte a suferit;
Bucură-te, că pe tine, după dreptate, Biserica lui Hristos, apostol al dragostei te-a numit;

Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 9-lea
Iubitorule de feciorie şi de Dumnezeu, iubite apostole şi evangheliste Ioane, ţie Domnul mari şi înfricoşătoare taine ţi-a descoperit, fiindcă tu viaţă fără de prihană ai petrecut şi pe El din toată inima L-ai iubit şi în a ta inimă I-ai cântat aşa: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Mintea ta cea curată întru uimire făcându-se şi de Duhul Sfânt într-o zi de Duminică răpindu-se, la cele mai de sus de a ta lucrare s-a suit şi de la Alfa şi Omega, taina cea prea mare i s-a descoperit, pe care noi te cinstim şi către tine zicem aşa:
Bucură-te, că la ostrovul Patmos, pe Domnul între şapte sfeşnice L-ai văzut;
Bucură-te, că de la El mari descoperiri ai avut;
Bucură-te, că de la El poruncă de a scrie ai primit;
Bucură-te, că scriind celor şapte Biserici, porunca Domnului ai împlinit;
Bucură-te, că slava Tronului lui Hristos ţi s-a descoperit;
Bucură-te, că în duh, pe cei douăzeci şi patru de bătrâni ai privit;
Bucură-te, că ai văzut şi cartea cea cu şapte peceţi;
Bucură-te, că ai privit la deschiderea acelei cărţi;
Bucură-te, că taina celor şapte peceţi ţie ţi s-a descoperit;
Bucură-te, că numărul celor feciorelnici, în chip simbolic, ţie, iubitorule de feciorie, ţi s-a arătat;
Bucură-te, că şapte îngeri şi şapte trâmbiţe înaintea lui Dumnezeu ai văzut;
Bucură-te, că la trâmbiţarea primilor îngeri, foc şi sânge pe pământ a căzut;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 10-lea
Dumnezeu, Cel Preasfânt şi Preacurat, întru tine, vasule cel ales al fecioriei, a turnat din Duhul Său şi de descoperirea tainelor celor prea înalte pe tine te-a învrednicit, pentru care şi noi pe tine te lăudăm şi lui Dumnezeu îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Făcutu-te-ai biserică prea aleasă a lui Dumnezeu, prin viaţa ta cea nevinovată şi neprihănită, căci cu taină măsurarea Bisericii şi a Altarului lui Dumnezeu ţie ţi s-a încredinţat; primeşte, te rugăm, şi de la noi, smeriţii, aceste cântări:
Bucură-te, că Biserica şi Altarul cel din cer, tu, în descoperire le-ai măsurat;
Bucură-te, căci curtea Bisericii spre intrare a neamurilor o ai luat;
Bucură-te, că prigoana Bisericii de către antihrist, lumii tu o ai vestit;
Bucură-te, că pe fiara cea cu şapte capete şi zece coarne, lumii o ai descoperit;

Bucură-te, că şi vremea stăpânirii fiarei, de tine nu s-a tăinuit;
Bucură-te, că şi numele fiarei, cu taină, Bisericii l-ai arătat;
Bucură-te, că şi pe fiara cu coarne ca de miel o ai văzut luminat;
Bucură-te, că şi secerişul cel de apoi ţie Domnul ţi l-a arătat;
Bucură-te, că şi teascul cel mare al mâniei Domnului ţi s-a descoperit;
Bucură-te, că şi pe cei şapte îngeri cu cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu, tu lumii le-ai vestit;
Bucură-te, că taina Babilonului celui mare ţie ţi s-a arătat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 11-lea
Bucuria şi veselia cea mare a nunţii Mielului lui Dumnezeu, ţie de la Duhul Sfânt ţi s-a descoperit şi cântarea cea de biruinţă asupra fiarei, de la puterile cereşti tu o ai auzit, care cu glasuri de tunet cântau slavă lui Hristos Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Tu, ucenicul cel iubit al lui Hristos, graiurile dumnezeieştilor Scripturi prin fapte le-ai cinstit. De aceea şi Dumnezeu, a ta minte, de vedenia tainelor celor cereşti o a învrednicit şi cu înţelegere prea adâncă a strălucit. Pentru care noi, cei neputincioşi la înţelegerea celor bune, te lăudăm:
Bucură-te, că a ta minte de la Duhul Sfânt s-a luminat;
Bucură-te, că în a ta vedenie pe balaur l-ai văzut legat;
Bucură-te, că Judecata cea de apoi în vedenie o ai văzut luminat;
Bucură-te, că în a ta vedenie ai văzut Ierusalimul cel de sus, veşnicule moştenitor al lui;
Bucură-te, că pe Mireasa Mielului, tu o ai văzut împodobită;
Bucură-te, că pe cetatea ta cu douăsprezece temelii şi douăsprezece porţi o ai arătat că este prea strălucită;
Bucură-te, că douăsprezece mărgăritare în loc de uşi, cetatea aceea avea;
Bucură-te, că uşile ei cele de mărgăritare prea frumos străluceau;
Bucură-te, că una din aceste uşi pe tine cu taină te închipuiau;
Bucură-te, că şi temeliile cetăţii celei de piatră scumpă tu le-ai văzut;
Bucură-te, că una din cele douăsprezece temelii ale cetăţii aceleia pe tine Domnul te-a făcut;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 12-lea
Văzut-ai, apostole, de Dumnezeu iubite, râul cel curat şi limpede ca şi cristalul al Apei Vieţii de la Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului izvorând, pentru care şi noi, nevrednicii, cinstim cele de taină arătate ţie şi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Cu adevărat, Hristos, Pomul vieţii şi al veşnicei nemuririi este, căci prin El a luat fiinţă neamul omenesc cel mort de demult prin călcarea poruncilor, pe Care toate popoarele pământului îl slăvesc, iar pe tine, ucenicul Lui cel iubit, te fericesc, cântând aşa:
Bucură-te, că şi tu, unul din roadele cele tainice ale Pomului Vieţii ai fost;
Bucură-te, că tu, pom al vieţii cu douăsprezece roade ai văzut pe Hristos;
Bucură-te, că şi tu, pom al vieţii, după împărtăşirea darului, te-ai făcut;
Bucură-te, că prin a ta propovăduire, mulţi în Hristos au crezut;
Bucură-te, că prin a ta propovăduire, mulţi Cuvântul Vieţii L-au auzit;
Bucură-te, că prin propovăduirea Evangheliei, pe mulţi cu pâinea vieţii i-ai hrănit;
Bucură-te, că prin propovăduirea Cuvântului, cu Apa Vieţii pe mulţi i-ai adăpat;
Bucură-te, că prin cunoştinţa lui Hristos, Pomul Vieţii, neamurile de rana morţii s-au tămăduit;
Bucură-te, că tu din tulpina Pomului Vieţii ai răsărit;
Bucură-te, că tulpina Pomului Vieţii pe tine te-a hrănit;
Bucură-te, căci cu darul lui Hristos, Pomului Vieţii, ai adus rod însutit;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, dumnezeiescule apostole şi evangheliste al lui Hristos, Ioane, care de Domnul foarte ai fost iubit şi de vederea tainelor celor prea înalte de la El te-ai învrednicit, cu sfintele tale rugăciuni, ajută-ne ca în ziua cea mare a Judecăţii de apoi să luăm milă şi iertare de păcate de la Domnul nostru Iisus Hristos, Cel ce este Alfa şi Omega, Căruia să-I cântăm laudă aşa: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:
Icosul întâi
Pe văzătorul tainelor cereşti, pe vasul cel prea curat al fecioriei care la Cina cea de Taină pe pieptul lui Iisus s-a rezemat şi din izvorul înţelepciunii Celui fără de margini s-a adăpat, să-l lăudăm cu toţii, cei iubitori de Hristos, şi cu dorire, aşa să-i strigăm:
Bucură-te, cel ce grija lumii ai lepădat;
Bucură-te, cel ce lui Hristos cu multă dragoste ai urmat;
Bucură-te, cel ce de la pescuire către Hristos ai fost chemat;
Bucură-te, cel ce cu mreaja cuvântului pe popoare le-ai mânat;
Bucură-te, că tunetul teologiei tale la toată lumea s-a auzit;
Bucură-te, că feciorelnica ta viaţă o ai cinstit;
Bucură-te, că pentru neprihănita ta viaţă, de Cuvântul Vieţii ai fost iubit;
Bucură-te, stâlp al Bisericii prea luminos;

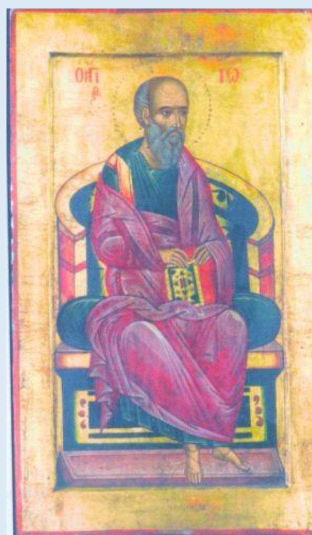
Bucură-te, ucenicul cel iubit al lui Hristos;
Bucură-te, că toate minunile cele prea mari Hristos ţi le-a arătat;
Bucură-te, că tainele cele prea înalte ţie ţi le-a încredinţat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul întâi

Veniţi toate popoarele creştineşti pe "Fiul Tunetului" să-l lăudăm, pe apostolul şi evanghelistul Ioan, cel ce a scris şi a tunat dogmele dumnezeieşti în toată lumea, căruia cu credinţă şi cu evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!***

După aceasta se zice această:

Rugăciune



Cu credinţă, cu dragoste şi cu evlavie, din inimă venim către tine, Sfinte apostole şi evangheliste Ioane, de Dumnezeu cuvântătorule şi prietenul cel prea iubit al lui Hristos, şi cu toată umilinţa te rugăm să ne ajuţi nouă, nevrednicilor, cu sfintele şi prea puternicele tale rugăciuni, spre a trece cu linişte şi cu alinare peste toate valurile cele tulburi ale veacului celui de acum şi spre a nu cădea noi în laturile şi cursele cele prea meşteşugite ale răilor oameni şi ale viclenilor diavoli.

Pe tine, vulturule cel prea înalt zburător al teologiei, te rugăm să mijloceşti pentru noi către Preamilostivul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, ca să lumineze cu al Său har minţile noastre cele întunecate de patimi, spre a primi şi noi înţelepciunea cea de la Duhul lui Dumnezeu şi a cunoaşte dogmele dreptei credinţe

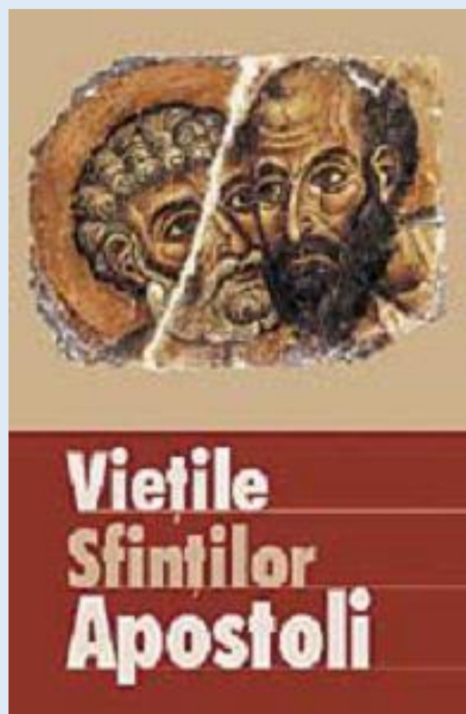
şi minunile cele din Legea Sa, şi spre a lucra şi noi, după putere, pe cele ce le vom înţelege.

Pe tine, ucenicul cel prea iubit al lui Hristos, care ai propovăduit lumii dragostea lui Dumnezeu şi dragostea de aproapele, te rugăm să ne ajuţi cu a ta mijlocire către Domnul, pentru ca şi noi prin darul lui Dumnezeu să ajungem a iubi pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul şi din toată vârtutea noastră, iar pe aproapele nostru ca pe noi înşine.

Pe tine, vasul cel prea curat al fecioriei, te punem mijlocitor către Preabunul Dumnezeu, ca, prin ajutorul şi mila Sa să ne izbăvească de războaiele cele iuţi ale mâniei şi ale poftelor trupeşti, precum şi de potopul gândurilor celor necurate, care pururea din inimă izvorăsc şi care, ca nişte nori ai întunericului, din adânc risipindu-se, mintea noastră o întunecă spre pierzarea sufletelor noastre.

Către tine, prea fericite ucenic şi apostol, care de către Domnul, fiu al Preasfintei şi prea curatei Sale Maici ai fost numit, şi căreia până la ducerea ei din lumea aceasta i-ai slujit, cădem cu toată umilinţa şi zdrobirea inimii noastre, ca, împreună cu prea curata Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, care este şi Maica Domnului, Maica ta şi Maica noastră a tuturor celor ce au crezut în Hristos, să mijloceşti pentru noi către Preadulcele nostru Mântuitor ca, prin a Sa milă şi îndurare, să nu ne lase pe noi în toate zilele vieţii noastre, nici în ceasul sfârşitului nostru, atunci când vom sta înaintea Lui şi ne va judeca. Amin!

Viaţa şi încercările Sfântului apostol şi evanghelist Ioan Teologul a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 8 mai şi pe 26 septembrie



„Râuri de Dumnezeu cuvântătoare au izvorât, apostole, din cinstită gura ta, din care Biserica lui Dumnezeu adăpându-se cu dreaptă credinţă se închină Treimii celei de o fiinţă; pe care şi acum roag-o, Ioane de Dumnezeu Cuvântătorule, să întărească şi să mântuiască sufletele noastre. " *(Stihiră la Litie, 26 septembrie)*

***

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul era fiul lui Zevedeu şi al Salomeei, fiica lui Iosif logodnicul. Iosif logodnicul a mai avut patru fii (Iacov, Josef, Iuda şi Simeon) şi trei fiice (Estera, Marta şi Salomeea).

Ioan a fost chemat şi el de la mrejele sale pescăreşti să propovăduiască Evanghelia, atunci când Domnul nostru Iisus Hristos, mergând pe ţărmul Mării Galileii, a ales apostolii Săi dintre pescari. El chemase deja pe cei doi fraţi, Petru şi Andrei, când a zărit alţi doi fraţi, Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu, care-şi dregeau mrejele într-o barcă, împreună cu tatăl lor; şi i-a chemat şi pe ei. Părăsindu-şi barca şi pe tatăl lor, ei l-au urmat pe Iisus Hristos.

Cînd l-a chemat, Domnul l-a numit pe Ioan „fiul tunetului", căci învăţătura lui avea să fie auzită ca tunetul în toată lumea şi avea să cuprindă tot pământul.

Ioan a urmat pe învăţătorul său binecuvântat, prinzând înţelepciunea ce se desprindea de pe buzele Sale; şi a fost mult iubit de Hristos Domnul, pentru cugetul său fără de prihană şi curăţia lui feciorelnică. Domnul l-a cinstit ca pe cel mai drept dintre cei doisprezece apostoli.

Ioan a fost unul dintre cei mai apropiaţi trei ucenici ai lui Hristos, căruia Domnul i-a descoperit adesea tainele Sale.

- *Astfel, când a vrut să învieze pe fiica lui Iair, El nu a îngăduit să fie însoţit de nimeni în afară de Petru, Iacov şi Ioan.*
- *Când S-a rugat în grădina Ghetsimani, era însoţit tot de Ioan, când El a zis ucenicilor Săi:* ***„Şedeţi aici până ce Mă voi duce acolo şi Mă voi ruga. Şi luând cu Sine pe Petru şi pe cei doi fii ai lui Zevedeu, a început a Se întrista şi a Se mâhni“ (Mat. 26, 36-37).*** *Cei doi fii ai lui Zevedeu erau Iacov şi Ioan.*
- *Şi iarăşi, când a dorit să arate slava dumnezeirii Sale pe Muntele Tabor, a luat tot pe Petru, Iacov şi Ioan.*

Ca ucenicul cel mai iubit al Domnului, Ioan nu se depărta niciodată de Hristos. Şi iubirea lui Hristos faţă de el se vede din faptul că Ioan şi-a odihnit capul pe pieptul Său. Căci, la Cina cea de Taină, când Domnul a vestit trădarea Sa şi ucenicii s-au privit unul pe celălalt plini de uimire, întrebându-se despre cine vorbea El, Ioan şi-a lăsat capul pe pieptul Domnului său iubit, după cum spune el însuşi în Evanghelie: ***„Iar la masă era rezemat la pieptul lui Iisus unul dintre ucenicii Lui, pe care-l iubea Iisus. Deci Simon-Petru i-a făcut semn acestuia şi i-a zis: întreabă cine este cel despre care vorbeşte. Şi căzând acela astfel la pieptul lui Iisus, I-a zis: Doamne, cine este?“ (Ioan 13, 23-25).*** Domnul iubea atât de mult pe Ioan, că doar el putea să-şi odihnească liber capul la pieptul Domnului şi să-l întrebe cu îndrăzneală despre această taină. Ioan răspundea învăţătorului său cu aceeaşi dragoste, mai mare decât a tuturor celorlalţi apostoli.

Căci, în timpul pătimirii de voie a lui Hristos, ei au plecat cu toţii, părăsind pe păstorul lor. Doar Ioan a rămas să-L vadă pe Domnul, pătimind în suflet odată cu El, plângând laolaltă cu prea nevinovata Fecioară Maria, Maica Domnului. ***„Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine“ (Ioan 19, 26-27).*** Şi a socotit-o ca pe mama sa şi a cinstit-o.

****

Când ţinuturile pământului au fost împărţite între apostoli, Ioan s-a întristat când lui i s-a dat partea cea din urmă, Asia Mică; şi a suspinat de trei ori. Cu lacrimi, s-a aplecat la pământ şi apoi s-a închinat în faţa tuturor apostolilor.

Atunci Petru l-a luat de mână şi l-a ridicat, zicând: „Pentru noi toţi ne eşti ca un părinte şi răbdarea ta ne este sprijin. De ce ne tulburi pe noi cu aceste fapte ale tale şi ne mâhneşti inimile?“

Ioan a răspuns plângând şi amar văitându-se: ***„Am păcătuit, fraţi ai mei, căci în acest ceas am văzut că mă aşteaptă primejdii multe pe mare. Căci de îndată ce mi-a căzut mie pământul Asiei, am primit aceasta cu mare greutate, fără să cuget la Domnul nostru care a zis: «Nu va pieri fir de păr din capul vostru». Căci nici un fir de păr nu este pierdut fără voia lui Dumnezeu. De aceea, vă rog fierbinte, fraţi iubiţi, rugaţi-vă pentru mine Domnului ca să-mi ierte acest păcat!“***

Atunci toţi apostolii au stat drepţi, privind spre Răsărit, şi au rugat pe Iacov, fratele Domnului, să rostească o rugăciune. După ce au fost făcute acestea, ei s-au rânduit după vârstă şi s-au îmbrăţişat unul pe celălalt şi apoi fiecare a plecat în pace spre pământul ce i-a fost rânduit. Şi fiecare şi-a luat câte un apostol dintre cei şaptezeci pentru ajutor.

&&&

Însă Apostolul Ioan nu a plecat îndată spre Asia Mică, ci a îngrijit pe Maica Domnului până la adormirea ei. În ziua în care apostolii au ridicat sfântul şi nepreţuitul ei trup pentru a-l înmormânta, Sfântul Ioan a mers înaintea raclei ei cu un toiag împărătesc ce răspândea lumină şi pe care Arhanghelul Gavriil i-l dăruise prea curatei Fecioare, vestindu-i trecerea de pe pământ la cer.

Sfântul Prohor, unul dintre cei şapte diaconi, a însemnat următoarele, spre amintirea Sfântului apostol şi evanghelist, prea iubitul Ioan Teologul:

Plecarea şi naufragiul

„Mie, Prohor, mi s-a dat să urmez pe Ioan. După pătimirile şi învierea Domnului, Ioan a stat în Ierusalim lângă Maica Domnului şi a fost un sprijin pentru creştinii de acolo.

După adormirea Maicii Domnului, am plecat din Ierusalim spre Iopa şi am rămas acolo trei zile în casa Tabitei.

O corabie a venit dinspre Egipt, plină cu marfă, şi a fost descărcată înainte de a pleca mai departe spre Apus. Aşa că ne-am îmbarcat pe acea corabie în Iopa şi am pornit pe mare.

Atunci Ioan a început să plângă şi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, mă aşteaptă pe mare multe primejdii şi grele năpaste ce vor răni mult sufletul meu. Iar dacă voi rămâne în viaţă sau voi fi doborât de acestea, Dumnezeu nu mi-a descoperit mie. Dacă marea îţi va cruţa viaţa ta, mergi către Efes, în Asia, şi zăboveşte acolo trei luni. Dacă în acest timp ajung şi eu în acea cetate, ne vom continua misiunea; iar dacă nu ajung, întoarce-te la Ierusalim, la Iacov, fratele Domnului, şi ce-ţi va porunci el, aceea să faci».***

Cu adevărat, s-a întâmplat că în al zecelea ceas al zilei (16.00) i-a prins o furtună mare, care nu a contenit până noaptea spre zori, când corabia a fost înghiţită de ape; şi toţi cei aflaţi pe ea au fost aruncaţi în valurile mării, prinzându-se care şi cum putea de bucăţi din corabie. Pe la al şaselea ceas al zilei (12.00), la amiază, marea ne-a aruncat pe toţi (adică patruzeci şi două de suflete) pe ţărm, cam la o milă de Seleucia. Numai Sfântul Ioan se pierduse în mare.

Zăceam cu toţii pe pământul uscat, fără a putea să vorbim unul cu altul. Atât de sfârşiţi eram de foame, spaimă şi sforţare, încât am zăcut acolo din al şaselea până la al nouălea ceas (15.00).

Puţin câte puţin ne-am înzdrăvenit şi am mers în Seleucia. Aici am cerut pâine oamenilor locului, şi aşa am mâncat. Cu timpul teama ne-a trecut, iar ceilalţi, care au fost aruncaţi pe uscat împreună cu mine, au început să cârtească împotriva mea, spunând lucruri rele: «Cel care era cu tine era un vrăjitor şi a aruncat vrajă asupra noastră, ca să poată lua numai pentru el încărcătura corăbiei! Acum, că ne-a prădat şi a dispărut, nu ştim ce s-a întâmplat. Dar tu erai cu el şi nu-ţi vom îngădui să părăseşti această cetate, căci meriţi moartea. Spune-ne unde este tâlharul acela! Priveşte, toţi cei de pe corabie trăiesc, în afară de acel tovarăş al tău. Unde este el?»

Atunci bărbaţii au început să asmuţă întreaga cetate împotriva mea, înşirându-le povestea aceea. Şi aşa am fost prins şi aruncat în temniţă.

A doua zi, cârmuitorul cetăţii m-a adus într-o piaţă publică şi a început să mă întrebe cu vorbă aspră: «Cine eşti tu? Ce credinţă ai? Ce meserie ai? Care este numele tău? Spune-ne îndată, înainte să fii osândit!»

Eu am răspuns, apărându-mă: «Sunt din Iudeea. Credinţa mea este cea creştină. Numele meu este Prohor. Corabia pe care eram eu şi tovarăşii mei de călătorie s-a scufundat».

Judecătorul a întrebat: «Cum se poate ca voi toţi să ajungeţi la mal, şi cel care te însoţea, nu? Dacă este aşa cum spun ceilalţi, adică aţi vorbit cu viclenie, ca doar tu să te afli printre aceştia care au scăpat, ca să nu se iște întrebare, iar în vremea aceasta tovarăşul tău ascunde arginţii şi încărcătura? Atunci ai fi un tâlhar vinovat de vărsare de sânge şi ai merita moartea. Da, se poate ca din această pricină tovarăşul tău să fi fost înghiţit de mare; iar pe tine dreptatea dumnezeiască te-a cruţat doar ca să-ţi poţi găsi sfârşitul în această cetate. Spune-ne, unde este acum cel cu care erai?»

Auzind acestea, le-am zis plângând şi tânguindu-mă: «Sunt creştin, ucenic al unui apostol al lui Hristos. Domnul a poruncit celor doisprezece apostoli ai săi să străbată lumea, învăţând şi botezând în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. După ce Hristos S-a înălţat la ceruri, toţi apostolii s-au adunat şi au tras la sorţi ţinuturile unde Dumnezeu a chemat pe fiecare să propovăduiască. Învăţătorul meu, Ioan, a primit pământul din Asia Mică. Şi a vestit la acea vreme că primejdii mari îi vor apărea în cale. Şi pentru că a şovăit, i s-a arătat că, făcând aceasta, el a păcătuit şi că va fi aspru pedepsit pe mare. El mi-a spus toate acestea dinainte; şi întocmai s-au întâmplat. Mi-a mai spus că, oriunde voi ajunge la ţărm, să rămân în acel loc un număr de zile; şi dacă va veni şi el, vom împlini porunca învăţătorului; iar de nu va veni, să mă întorc la baştina mea, Iudeea. Învăţătorul meu nu este vrăjitor, după cum nici eu nu sunt. Noi suntem creştini».

La acea vreme, s-a întâmplat ca un dregător, Seleuc, care era notar, să vină din Antiohia cu treburi de la stăpânire. Şi auzind el de pricina mea, a cerut judecătorului să mă slobozească. Aşa că am fost lăsat slobod şi astfel am părăsit cetatea.
Am mers timp de patruzeci de zile până să ajung la Mareotida, care este lângă mare. Hanul la care am tras se afla în apropierea ţărmului. Am rămas acolo necăjit şi am adormit. Mai târziu, când am deschis ochii, mi-am aţintit privirea spre mare. Şi, deodată, un val uriaş s-a zdrobit de ţărm, aruncând un om. Fără a mai zăbovi, m-am grăbit să-l ajut, având încă în minte chinuitoarea-mi încercare din apele mării. Ridicându-l de pe nisip, ne-am recunoscut şi ne-am îmbrăţişat, strigând şi înălţând mulţumiri către Dumnezeu Atoatestăpânitorul.

Încet, Ioan a prins puteri şi ne-am povestit fiecare prin ce trecuserăm. El mi-a spus despre cele patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi petrecute pe mare, în voia zbu-

ciumată a valurilor. Iar eu i-am zis cele de mine pătimite din pricina bănuielnicilor mei tovarăşi.

Efes

După aceasta, am intrat în Mareotida, căutând pâine şi apă; şi am băut, şi am mâncat acolo. Apoi am pornit pe drumul spre Efes. Şi, ajungând în cetate, am rămas la locul numit «locul lui Artemid». În apropiere era casa mai-marelui cetăţii, Dioscoride.

Ioan s-a întors către mine şi a zis: «Prohor, copilul meu, nu lăsa pe nimeni dintre locuitorii acestei cetăţi să afle cine suntem şi ce facem noi, până ce Dumnezeu nu ne va da un semn ca să purcedem cu îndrăzneală la lucru».

****

Pe când vorbea el aşa, s-a apropiat o femeie voinică, ce părea să aibă în grijă baia publică. Foarte grasă, nu avea urmaşi, fiind stearpă precum un catâr. Femeia era puternică foarte, lovind tare cu mâinile slugile care greşeau. De teama ei, nimeni nu cuteza să-şi facă lucrul de mântuială. Se spunea despre ea că a fost la război şi că arunca pietre fără a greşi vreodată ţinta. S-ar putea crede că înfăţişarea ei o îndepărta de la deşertăciunile femeieşti. Dar nu era aşa: chipul şi-l sulemenea în culori ţipătoare şi mult cănite erau sprâncenele ei. Unora le părea veselă această alăturare de vopseluri. Însă cine se uita stăruitor şi deosebitor, băga de seamă cum un ochi părea plin de mânie, iar celălalt părea să arate doar destrăbălare. Această femeie se numea Romana.

Când a ieşit ea din localul băii, a băgat de seamă înfăţişarea noastră umilă şi s-a apropiat de locul în care eram, cugetând în sine: «Aceşti străini au nevoie de hrană; poate că mi-ar fi de folos la baie şi nu ar cere mult ca răsplată; şi, de frica mea, vor lucra bine». I-a vorbit mai întâi lui Ioan: «De unde eşti, omule?»

Ioan a răspuns: «Sunt dintr-o ţară străină».

Romana a continuat: «Din care?»

El a răspuns: «Iudeea».

«Ce religie ai?», a iscodit ea.

Apostolul a răspuns: «Mă trag din iudaism, dar prin har sunt creştin; şi m-am scufundat cu corabia pe mare».

Romana a întrebat: «Nu vrei să fii slujbaş la mine, ca să faci focul în baia publică? în schimb, îţi voi da hrană şi alte lucruri pentru trebuinţele trupeşti».

Ioan a răspuns: «Pot face asta».

Atunci femeia mi-a făcut mie întrebare: «Şi tu de unde eşti?»

Dar Ioan a răspuns: «Este fratele meu».

Atunci Romana a zis: «îl iau şi pe el slujbaş. Am nevoie de un ajutor la baie, care să aducă apă celor ce se îmbăiază». Apoi ne-a dat hrană, ca la două livre de pâine pe zi, cheltuind bani şi pe celelalte care ne erau de trebuinţă.

După patru zile de lucru la baie, Ioan, care nu cunoştea acea meserie, stătea în apropierea cuptorului, cugetând, când a intrat Romana. Văzându-l cum stătea, a strigat la el: «Fugarule fără de ţară, hoţule, netrebnicule! Dacă nu cunoşti munca aceasta, de ce ai primit-o? Voi pune eu capăt minciunilor tale. Ai venit să munceşti pentru Romana, a cărei faimă a ajuns până la Roma. Eşti sluga mea, clevetitorule, şi nu vei putea pleca de aici. Iar de vei fugi, te voi găsi în orice loc şi te voi ucide. Când bei şi mănânci eşti voios, iar când vine timpul să munceşti te cuprinde lenea! Vezi de te îndreaptă, om rău ce eşti, căci eşti sluga Romanei!»

După ce Romana a părăsit localul băii şi a mers la casa ei, eu, care auzisem totul şi văzusem loviturile pe care i le-a dat lui Ioan, m-am întristat şi îngrijorat eram, chiar dacă munceam la ea numai de câteva zile. Nu mi-am împărtăşit gândurile lui Ioan.

Dar, prin harul Sfântului Duh, el a băgat de seamă tristeţea mea şi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, tu cunoşti cât de rău ne-a încercat marea, pentru că, la Ierusalim, m-am clătinat în gândurile mele; şi nu numai pentru aceasta, ci şi pentru alte păcate pe care le-am săvârşit fără ştiinţă. într-adevăr, pentru aceasta am petrecut eu patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în mare, până când Dumnezeu a binevoit să fiu aruncat pe pământ uscat. Şi acum tu te întristezi şi îţi pierzi nădejdea pentru o încercare neînsemnată, la care ne supune o femeie nechibzuită şi fără inimă? Mergi la lucrul tău pe care ai primit să-l faci şi fii silitor. Căci Domnul Dumnezeul nostru Iisus Hristos Făcătorul a fost lovit, scuipat, biciuit şi răstignit de cei pe care El i-a făcut. Iată pentru noi o pildă care***

ne îndeamnă să fim cu bunăvoinţă. Căci El ne-a zis: Prin răbdarea voastră vă mântuiţi sufletele».

Aşa mi-a vorbit Ioan. Iar eu l-am ascultat şi m-am dus să împlinesc cele de Romana încredinţate.

A doua zi dis de dimineaţă, Romana s-a întors şi i-a zis lui Ioan: «Dacă ai nevoie de mai multă hrană, spune-mi şi îţi voi da; dar să fii silitor la lucrul tău».

Ioan i-a zis: «Hrana şi celelalte de trebuinţă ne sunt de ajuns; şi eu îmi voi face lucrul».

Atunci Romana l-a întrebat: «De ce spun toţi că nu lucrezi bine?»
Ioan a răspuns: „La început am făcut greşeli; însă, după puţin timp, vei băga de seamă că lucrez bine. Căci toate meseriile sunt anevoioase pentru începători».

Atunci ea a plecat la casa ei. Iar un diavol rău a luat chipul Romanei şi, stând înaintea lui Ioan, a zis: «Iarăşi te voi pedepsi aspru, fugarule, căci ai făcut lucrul tău pe dos! Nu te mai pot îndura! Aprinde focul în cuptor, ca să te pot arunca în el! Nu vreau să te mai văd! Piei de aici, cârtitorule, şi ia cu tine şi pe părtaşul tău! întoarce-te la casa ta, de unde ai fost alungat din pricina netrebniciei tale!» Apoi diavolul a apucat un fier de la cuptor şi a strigat la Ioan, zicând: «Te voi ucide, desfrânatule! Piei din faţa mea! Nu te mai vreau în slujba mea! Pleacă acum sau te omor în bătaie!»

Însă, prin harul Sfântului Duh, Ioan a ştiut că toate acestea erau lucrul diavolului care stăpânea acel loc de baie. Şi Ioan a chemat numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a izgonit de acolo diavolul.

A doua zi, Romana a venit la casa de baie şi i-a zis lui Ioan: «Iarăşi am primit plângeri că nu-ţi împlineşti lucrul cu grijă. Faci aceasta cu voie, pentru că vrei să te slobozesc? De la mine slobod nu vei fi nici acum, nici mai târziu; căci te voi osândi în aşa chip, încât vei ajunge neputincios».

Dar Ioan nu a răspuns cu nici un cuvânt. Ea a băgat de seamă răbdarea, blândeţea şi purtarea sa liniştită şi s-a gândit că era un ţăran lipsit de învăţătură. Pentru a-l încerca şi mai mult, i-a vorbit răstit şi ameninţător: «Nu eşti tu sluga mea, netrebnicule?»

Ioan a răspuns: «Da, noi suntem slugile tale: eu, Ioan, omul cu focul, şi Prohor, omul cu apa».

Romana avea un prieten care era un om al legii. Şi i-a spus acestuia, minţind: «Părinţii mei au răposat, lăsându-mi doi sclavi care, după mulţi ani, au fugit din casa mea. Eu am rupt hârtiile care arătau cumpărarea lor. Acum ei s-au întors la casa mea şi spun că sunt sclavii mei. Este oare cu putinţă a face la loc acele hârtii care arătau că ei sunt robii mei?»

Omul legii a răspuns: «Dacă ei spun aceasta în faţa a trei martori pe care te poţi bizui, se pot face alte hârtii».

Prin Sfântul Duh, toată această uneltire i-a fost descoperită lui Ioan şi el mi-a zis: «Prohor, copilul meu, Romana caută să facă o hârtie scrisă precum că noi suntem robii ei; şi s-a dus să facă vorbire pentru aceasta cu un om al legii. El a încuviinţat întrutotul vorbele ei. Acum Romana caută trei martori care să adeverească precum că noi suntem robii ei. Dar nu lăsa să intre în inima ta nici o umbră de tristeţe, ci mai degrabă bucură-te. Căci prin aceasta Domnul nostru Iisus Hristos va descoperi repede acestei femei cine suntem noi».

Chiar atunci a intrat Romana şi, apucându-l pe Ioan de mână, a început să-l lovească, zicând: „Slugă nemernică, fugarule! Când intră stăpâna ta, trebuie să o saluţi şi să i te închini! Poate că-ţi închipui că eşti un om liber? Să ştii aceasta: eşti robul Romanei!» Şi l-a mai lovit o dată pentru a-l speria, zicând: «Nu eşti tu sluga mea, fugarule?»

Şi Ioan a zis: «Dar tu ai spus că noi suntem altfel de slugi ale tale. Eu sunt Ioan, omul cu focul, iar acesta este Prohor, omul cu apa».

Romana a întrebat din nou: «Slugile cui sunteţi voi, netrebnicilor?»
Ioan a răspuns: «Ale oricui doreşti să spui tu».

Ea a răspuns: «Sunteţi slugile mele».

Atunci Ioan a zis: «în scris sau nu, noi încuviinţăm: suntem slugile tale».

Iar ea a zis repede: «Vreau în scris, în faţa a trei martori».

Ioan i-a zis: «Nu mai întârzia; să încheiem totul astăzi».

Atunci ea ne-a dus în faţa templului Artemisei şi, cu trei martori, a întocmit actele noastre de vânzare. Apoi ne-am întors la lucrul nostru.

Moartea lui Domn

În casa de baie se înfăptuia o lucrare diavolească. Când s-a înălţat baia, satana a ispitit pe închinătorii la idoli să îngroape la temelie, sub pietre, un tânăr sau o fecioară cam de cincisprezece sau şaisprezece ani, pentru ca baia să propăşească. Prin acest omor sângeros, satana a pus stăpânire pe acel loc. Pentru ca diavolii să-şi păstreze puterea, de trei ori pe an, un tânăr sau o fecioară erau înecaţi.

Dioscoride, stăpânul băii, ţinea socoteala datelor la care se întâmplau aceste morţi, pentru că el avea un fiu pe care-l iubea foarte mult, Domn, în vârstă de opt ani. În zilele însemnate pentru ucidere, el nu dădea voie fiului său să intre în baie.

Odată, cam la trei luni de când noi lucram la baie, a venit Domn. Eu l-am însoţit împreună cu slugile sale, ducând vasele cu apă. Şi atunci diavolul s-a repezit asupra lui şi l-a strâns de gât.

Când slugile au văzut ce se întâmplase, au început să plângă şi să-şi facă singuri răni. Apoi au ieşit şi i-au povestit Romanei. Când a auzit aceasta, femeia şi-a aruncat diadema de pe cap şi a început să-şi smulgă părul. Şi, cu multe lacrimi şi mare tânguire, a zis: «Vai mie! Cum mă voi apăra în faţa stăpânului Dioscoride? El însuşi poate să moară de mâhnire, de vreme ce Domn era singurul său fiu! O, mare Artemisa a Efesenilor, ajută-ne! Arată-ţi puterea şi înviază copilul mort! Noi ştim că totul ţi se supune ţie, voinţei şi semnelor tale! Ridică pe sluga ta, Domn, şi întoarce-l viu la tatăl său!» Romana a rostit acestea şi multe altele în acelaşi chip. Ea îşi frământa mâinile şi îşi zgâria trupul, îşi smulgea părul din cap şi bocea în hainele-i acum numai zdrenţe.

Oamenii s-au adunat: unii să plângă pe Domn, alţii doar să se minuneze de marea durere a Romanei.

Ioan a lăsat lucrul său şi a venit lângă mine, întrebându-mă de ce plângea Romana cu atâta amărăciune, înainte de a putea spune un cuvânt, femeia ne-a văzut şi s-a repezit să-l prindă pe Ioan, strigând: «Vrăjitorule, recunoaşte vraja ta! Căci din ziua în care ai început să fii în slujba mea, zeiţa noastră Artemisa ne-a părăsit! Întoarce de îndată viaţa fiului stăpânului meu sau voi despărţi sufletul tău de trup!»

Ioan a zis: «Spune-mi, ce s-a întâmplat de te mâhneşti atât de adânc?»

Atunci Romana, cuprinsă de furie, a lovit în faţă pe Ioan, zicând: «Slugă netrebnică! Toţi oamenii din Efes ştiu ce s-a întâmplat! Şi tu vii acum zicând că nu ai cunoştinţă de groaznica nenorocire ce a căzut asupra mea? Nu ai auzit că fiul stăpânului meu, Dioscoride, a murit în baie?»

Ioan, liniştit, a intrat în baie şi s-a rugat. Prin rugăciunea sa, el a izgonit diavolii din acel loc şi a întors sufletul copilului în trup, înviindu-l din morţi. Şi Ioan a luat pe Domn de mână şi l-a dus afară din baie. L-a adus în faţa Romanei şi a zis: ***«Primeşte pe fiul stăpânului tău».***

Când a văzut Romana că Domn a înviat, a fost peste măsură de uimită şi un tremur a pus stăpânire pe ea. Nu se mai gândea la moartea lui Domn, care timp de două ceasuri zăcuse lipsit de viaţă, precum o piatră. După un timp, când şi-a venit în simţiri, de ruşine, Romana nu cuteza să privească în ochi pe Ioan, voind mai bine să moară. Se gândea: «Cum voi privi la acel bărbat pe care l-am lovit de atâtea ori şi pentru nimic? Unde pot să mă ascund? De s-ar deschide pământul ca să mă înghită! O, moarte, vino de mă ia! Vino şi scapă-mă de ocară!»

Ioan a băgat de seamă că era schimbată la faţă. Ea se pregătea să se închine până la pământ în faţa lui, dar el a prins-o de mână şi a făcut de trei ori asupra ei semnul multpreţuitei şi dătătoarei de viaţă cruci.

Romana a căzut la picioarele lui Ioan şi, plângând amar, a zis: «Rogu-te, spune-mi cine eşti; căci eu te iau drept Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu».
Ioan a zis: «Nu sunt Dumnezeu şi nici Fiul lui Dumnezeu. Eu sunt Ioan, ucenicul Fiului lui Dumnezeu, care s-a rezemat de pieptul Său şi a auzit taine cereşti. Dacă vei crede în El, vei deveni roaba Sa, după cum şi eu sunt robul Lui».

Romana a ascultat şi, cu o adâncă ruşine şi teamă, a zis lui Ioan: «Mai întâi, o, bărbat al lui Dumnezeu, iartă-mi mie toate cu câte te-am năpăstuit».

Ioan a răspuns: «Dacă tu vei crede în Domnul nostru Iisus Hristos, toate greşelile tale îţi vor fi iertate».

Ea a răspuns: «Cred, o, bărbat al lui Dumnezeu, fiecare cuvânt ieşit din gura ta».

Moartea lui Dioscoride

Pe când se întâmplau acestea, Dioscoride, stăpânul băii şi tatăl lui Domn, a aflat doar de moartea fiului său şi, de multă durere, a murit. Slugile sale s-au grăbit să găsească pe Domn, care era cu Ioan. Auzind Domn această veste, a alergat acasă şi a găsit pe tatăl său mort.

Atunci s-a întors la Ioan, peste măsură de întristat, şi, căzând la picioarele sale, a plâns şi l-a rugat: «O, bărbat al lui Dumnezeu, după cum am fost eu mort şi mi-ai dat viaţă, fă la fel şi cu tatăl meu care a murit din pricina mea! Mai bine să mor eu, decât să-l văd mort pe tatăl meu».

Ioan l-a luat de mână pe Domn şi ridicându-l, a zis: «Nu te întrista, copilul meu, căci moartea tatălui tău va fi începutul vieţii pentru el şi pentru tine».

Ioan a luat pe Domn de mână şi a mers la casa lui, unde l-au găsit pe Dioscoride mort. După ei a venit şi Romana, împreună cu o mulţime de oameni.

Atunci Ioan a spus o rugăciune şi, luând mâna lui Dioscoride, a spus: ***«în numele lui Iisus Hristos, Care este Dumnezeu, ridică-te!»*** Şi îndată mortul s-a ridicat.

Toţi cei ce au văzut aceasta au fost uimiţi şi cuprinşi de evlavie. Unii ziceau că Ioan este Dumnezeu, alţii că este vrăjitor.

Revenindu-şi în simţiri, Dioscoride a zis lui Ioan: «O, bărbat al lui Dumnezeu, tu ne-ai înapoiat viaţa mie şi fiului meu!»

Ioan a răspuns: «Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, pe Care-L vestesc eu, v-a dat viaţă ţie şi fiului tău».
Atunci Dioscoride a căzut la picioarele lui Ioan, zicând: «Iată, eu şi fiul meu şi toată avuţia noastră sunt în mâinile tale». Apoi a început să-i arate bogăţiile sale, zicând: «Ia-le pe toate şi fă-ne pe noi robii Dumnezeului tău».

Ioan a zis: «Nici noi, nici Dumnezeul nostru nu avem ce face cu lucrurile tale; căci noi am părăsit totul pentru a-L urma».
Dioscoride a continuat: «Şi unde L-aţi urmat?»

Atunci Ioan a început a vorbi, zicând: «Acestea sunt Tainele Cereşti, Dioscoride. Multmilostivul şi prea bunul Dumnezeu a văzut neamul omenesc întunecat de mare amăgire şi cufundat în neştiinţă, fiindcă se închina la diavoli. Şi atunci, făcându-I-Se milă de neamul omenesc, de El făcut, a trimis în lume pe Fiul Său, Care S-a întrupat din Sfântul Duh şi din Maria Fecioara şi S-a făcut Om, pentru

a învăţa oamenii să îndepărteze de la ei amăgirea diavolilor şi să vindece orice boală trupească sau sufletească, mare şi mică. Dar iudeii L-au osândit la răstignire, după cum El însuşi a prorocit. De aceea Fiul lui Dumnezeu a pătimit cu trupul şi a murit cu voia Sa, a coborât în iad şi a eliberat sufletele prinse aici din veacurile ce au trecut. El a înviat aşa cum a rânduit Dumnezeu, în a treia zi; şi S-a arătat nouă, celor doisprezece ucenici ai Săi, şi a mâncat şi a băut cu noi. El ne-a poruncit să mergem prin toată lumea, să învăţăm şi să botezăm în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi toţi cei care cred şi sunt botezaţi se vor mântui, iar necredincioşii osândiţi vor fi».

Botezul lui Dioscoride, al lui Domn şi al Romanei

Dioscoride a zis lui Ioan: «Bărbat al lui Dumnezeu, botează-ne în numele Dumnezeului Tău».

Ioan a răspuns: «Porunceşte tuturor celor de aici să iasă afară».

După ce au ieşit toţi din casă, a venit Romana cu înscrisurile mincinoase în mână şi a căzut la picioarele lui Ioan, plângând: «Ţine acestea şi rupe scrisul păcatelor mele! Pune-mi, rogu-te, pecetea creştină a sfântului botez!»

Ioan a luat hârtiile, le-a făcut bucăţi şi a botezat chiar atunci pe Dioscoride, Domn şi Romana. Apoi, la rugămintea lui Dioscoride, am mers cu toţii la casa de baie, la locul unde duhurile necurate ucideau fecioarele sau tinerii, pentru a le alunga.
După aceasta, Dioscoride ne-a luat iarăşi la casa lui şi a întins masa; cu toţii am mulţumit lui Dumnezeu şi apoi am mâncat. Şi am fost găzduiţi în casa lui.

Propovăduirile şi minunile lui Ioan în Efes

Odată, se ţinea în Efes o sărbătoare închinată falsei zeităţi Artemisa. Şi toţi oamenii au venit să o cinstească, îmbrăcaţi în veşminte albe, veselindu-se şi bucurându-se. Ioan, din pricini ştiute doar de el, purta hainele înnegrite de funinginea de la locul său de lucru, din casa de baie. El a urcat şi a rămas pe locul înalt unde era aşezată statuia zeităţii. Faptul acesta a supărat mult pe efeseni şi ei au început să arunce cu pietre în Ioan. Dar harul lui Dumnezeu l-a ocrotit şi nimeni din mulţime nu l-a putut atinge. Iar pietrele aruncate spre el loveau chiar idolul; şi pentru că numărul lor era mare, i-au adus multe stricăciuni.

Atunci, ridicând glasul său, Ioan a vorbit mulţimii: ***«Oameni ai Efesului, de ce v-aţi îmbătat cu amăgirea idolească? De ce aţi părăsit pe Stăpânul, Dumnezeul şi***

Făcătorul vostru, Care v-a făcut pe voi toţi şi v-a dat suflare şi cuget? Doar pentru a vă supune voinţei diavolilor care se bucură de nimicirea voastră? Treziţi-vă din somnul vostru şi veniţi-vă în fire. Îndepărtaţi întunecimea neştiinţei! Părăsiţi înşelătoarele rătăciri idoleşti, născocirile acelora din vechime! Recunoaşteţi pe Dumnezeul cel Adevărat şi veţi primi iertare pentru păcatele voastre şi viaţă veşnică. Priviţi-o pe zeiţa voastră, Artemisa, zdrobită de pietrele pe care voi înşivă le-aţi aruncat. Vedeţi ce puţin folositoare vă este închinarea? Aşezaţi idolul la loc sau rugaţi-vă să facă o minune pentru mine ori să mă pedepsească; ca să văd puterea ei şi să cred».

Auzind efesenii acestea şi văzând pe zeiţa lor făcută bucăţi, s-au înfuriat pe Ioan şi mai tare, aruncând din nou cu pietre în el. Însă nici o piatră nu a lovit pe apostol, ci acestea s-au întors, izbind pe cei care le aruncau. În mânia şi neputinţa lor, efesenii şi-au sfâşiat veşmintele.

Ioan a fost din nou ocrotit de harul lui Hristos. Pricepând că faptele lor erau călăuzite de diavoli, sfântul a cuvântat către aceia: ***«Liniştiţi-vă, oameni ai Efesului! Au nu vedeţi că judecata vă lipseşte? Purtarea voastră, iscată de întunecimea cugetului, potrivită este doar pentru necuraţii diavoli care împinsu-v-au să faceţi cele ce aţi făcut. Veniţi-vă în fire şi aşteptaţi să vedeţi puterea lui Dumnezeu».*** Şi, ridicând mâinile la cer, Ioan a început să se roage, zicând: ***«O, Doamne Iisuse Hristoase, arată-Te lor cu tărie şi cu milă, pentru ca aceştia de aici să vadă că Tu eşti Dumnezeul şi nu este altul afară de Tine».***

Îndată ce Ioan a terminat rugăciunea, un cutremur mare a zguduit tot locul şi s-a lăsat pe pământ o căldură înăbuşitoare; şi de spaimă mare au căzut morţi cam două sute de oameni. Ceilalţi au căzut la picioarele lui Ioan, cerându-i îndurare. Căci teamă şi cutremur i-a cuprins pe toţi şi ei au zis: «Te rugăm, o, bărbat al lui Dumnezeu, ridică pe morţii noştri şi noi vom crede în Dumnezeul pe care tu îl vesteşti!»

Ioan şi-a ridicat ochii la ceruri şi a văzut pe Dumnezeu în lacrimi şi oftând; şi cu un glas pe care oamenii nu îl puteau auzi, s-a rugat: ***«O, Dumnezeule Adevărat, Care eşti împreună cu Tatăl dinaintea vecilor! O, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a arătat pentru a mântui oamenii! Iartă păcatele celor ce cred în Tine şi celor ce au murit. Ridică-i pe aceştia cu mâna Ta atotputernică şi deschide inimile lor ca să primească lumina învăţăturii Tale. Şi dă robului Tău curaj să spună cuvintele Tale cu îndrăzneală».***

După ce Ioan s-a rugat a doua oară, o mare căldură a ieşit din pământ, iar cei morţi au înviat pe loc, închinându-se lui şi rugându-l să-i mântuiască botezându-i. Atunci Ioan i-a învăţat întru Cuvântul lui Dumnezeu şi i-a botezat.

Vindecarea paraliticului

Dioscoride ne-a luat apoi la casa lui şi a întins masa pentru noi. După ce am mâncat şi ne-am bucurat de mântuirea fraţilor, am ieşit iarăşi să învăţăm oamenii.

Pe când treceam printr-un loc din vecinătate, am văzut un bărbat care de doisprezece ani era cu totul paralizat.

Când paraliticul a zărit pe Ioan, a strigat pe dată: «Ai milă de mine, ucenic al lui Dumnezeu!»

Atunci Ioan s-a apropiat de el şi a zis: ***«în numele lui Iisus Hristos, primeşte sănătatea ta!»***

Paraliticul s-a ridicat îndată, mulţumind şi prea mărind pe Dumnezeu.

Uneltirile necuratului

Când Ioan a arătat multe alte semne şi vestea celor de el înfăptuite s-a răspândit peste tot, diavolul care trona în templul Artemisei, temându-se să nu fie alungat de Ioan şi templul să nu fie dărâmat, a luat înfăţişarea unui om al legii. S-a aşezat pe un loc înalt, cu felurite hârtii în mână, şi a început a plânge amar. S-a întâmplat că doi alţi oameni ai legii, judecători în cetatea Efes, să treacă pe acolo.

Văzând pe cel ce se dădea drept egalul lor ştergându-şi lacrimile, li s-a făcut milă de el şi l-au întrebat de ce stătea acolo plângând. Diavolul nu a răspuns, însă cei doi l-au îndemnat, zicând: «Spune-ne de ce plângi şi îţi făgăduim că te vom ajuta în necazul tău».

Plângând şi văitându-se, diavolul le-a zis: «Fraţilor, o mare nenorocire s-a abătut asupra mea, nefericitul de mine, şi nu pot să mai trăiesc aşa. Dacă puteţi să mă ajutaţi, vă voi spune necazul meu; dar dacă nu-mi puteţi folosi cu nimic, de ce să vă mai descopăr taina mea?»

Ei i-au răspuns: «Spune-ţi necazul şi vei vedea că îţi putem fi de folos». Diavolul a continuat: «Juraţi pe numele marii zeiţe Artemisa că veţi lupta până la moarte

pentru prietenul vostru şi eu vă voi spune taina. Pentru iubirea pe care mi-o arătaţi mie, un străin, şi pentru că îmi scăpaţi viaţa, veţi fi răsplătiţi». Apoi le-a arătat câţi bani le făgăduia. Şi ei au jurat, încredinţându-l că vor face toate cele de trebuinţă.

Diavolul, încă suspinând, le-a spus: «Eu, blestematul de mine, eram sfetnic la curtea împărătească din Cezareea Palestinei. Acolo mi-au fost daţi în grijă doi vrăjitori vestiţi, Ioan şi Prohor, care erau întemniţaţi. La judecată au fost găsiţi vinovaţi de multe lucruri rele de ei săvârşite. Procuratorul i-a trimis din nou în temniţă, urmând să li se pună alte întrebări. Eu trebuia să-i însoţesc până la închisoare. Dar ei, prin vrăjile lor, mi-au scăpat. Aflând aceasta, sutaşului i s-a făcut milă de mine şi a zis: Pleacă, nefericitule, şi prinde-i, de nu vrei să-ţi pierzi viaţa. Dacă îi găseşti, adu-i înapoi; iar dacă nu, nu te mai arăta pe aici. Eu am luat ceva bani şi mi-am părăsit ţara, lăsându-mi casa, femeia şi copiii. Iată, vedeţi aceste scrieri (şi le-a arătat hârtiile măsluite). Am auzit că s-ar afla în această cetate. De aceea vă rog stăruitor, înduraţi-vă de mine şi ajutaţi-mă pe mine, străinul».

Când cei doi oameni ai legii au auzit şi au văzut acestea, au răspuns: «Nu te întrista, prietene, căci oamenii pe care îi cauţi sunt aici». Diavolul a răspuns: «Mi-e teamă că prin vrăjitoria lor îmi vor scăpa iar. De aceea, prieteni, închideţi-i într-o casă fără să afle cineva, omorâţi-i şi luaţi banii care mi-au mai rămas». Cei doi au răspuns: «Mai bine i-ai prinde tu singur şi i-ai lua vii. Căci dacă îi omori aici, cum te vei întoarce în ţara ta?» Diavolul a răspuns: «Omorâţi-i, prieteni, şi nu vă îngrijoraţi cum mă voi întoarce în ţara mea». Atunci, împinşi de iubirea de arginţi, ei au primit.

Prin harul Sfântului Duh, Ioan a ştiut aceasta şi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, vreau să ştii şi să-ţi pregăteşti sufletul pentru încercări, întrucât diavolul ce tronează în templul Artemisei a pregătit multe piedici pentru noi. Iată, doi judecători au vorbit cu un diavol şi vin spre noi. Domnul mi-a descoperit mie totul».***

Şi adevărat a fost, doi oameni ai legii i-au prins când nu erau cu Dioscoride.

Ioan le-a zis: «Pentru ce aţi venit să faceţi aceasta?»

Ei au răspuns: «Pentru vrăjitoriile voastre».

Atunci Ioan a zis: «Şi cine spune că noi facem vrăjitorie?»

Ei au răspuns: «Vino la temniţă şi vei vedea cine».

Ioan a continuat: «Nu este bine să ne băgaţi în temniţă până ce nu se arată pârâşul».

Atunci ei l-au lovit pe Ioan şi l-au împins, îmbrâncindu-l tot drumul, nu către temniţa cetăţii, ci către o casă în care aveau de gând să ne omoare, aşa cum urzise diavolul.

Auzind aceasta, Romana s-a grăbit să-i aducă la cunoştinţă lui Dioscoride. El a venit îndată acolo unde erau întemniţaţi şi, întâlnind soldaţii afară, i-a certat învinuindu-i: «Nu este îngăduit a întemniţa oameni nejudecaţi şi fără a şti cine este pârâşul! Şi de ce nu sunt ei în temniţa cetăţii? Au voiţi a-i chinui şi a-i ucide? Lăsaţi oamenii aceştia în casa mea; şi, oricine are o plângere împotriva lor, să vină şi să ceară dreptate aşa cum cere legea». Atunci cei doi oameni ai legii au mers la locul unde lăsaseră pe diavolul cu înfăţişare de judecător şi, neaflându-l, au fost cuprinşi de o mare tulburare şi au zis: «Dacă nu aflăm pârâşul, noi vom fi socotiţi ucigaşi; şi vom fi în mare primejdie, căci Dioscoride este foarte aspru».

Aşa că s-au hotărât să aştepte în apropierea locului în care l-au văzut pe diavol. După mult timp, diavolul a apărut sub aceeaşi înfăţişare. Şi cei doi au povestit cele întâmplate şi că cei căutaţi de el se află în casa lui Dioscoride. Şi au mai spus: «El a zis că, de ne vei însoţi, îi vom putea lua». Şi diavolul a mers cu ei plângând şi văitându-se şi arătând hârtiile cele mincinoase.

Mulţimea a început să se adune şi diavolul le-a povestit şi acelora, după cum făcuse şi cu cei doi oameni ai legii. Auzind acele cuvinte, cei mulţi s-au înfuriat şi, cu ţipete şi strigăte, s-au năpustit spre casa lui Dioscoride, izbind în poartă cu putere: «Dă-ni-i pe cei doi vrăjitori sau vom da foc casei tale! Eşti mai marele cetăţii noastre şi nu se cade să adăposteşti şi să ocroteşti vrăjitori netrebnici».
Ioan, băgând de seamă mânia mulţimii tulburate, a zis lui Dioscoride: «Pentru noi, fratele meu, nici banii şi nici trupurile noastre nu preţuiesc prea mult. Am fost învăţaţi să ne purtăm zilnic crucea şi să-L urmăm pe Hristos».

Dioscoride a răspuns: «Dacă astfel îi vom fi plăcuţi lui Hristos, lasă-i să-mi ardă casa, cu fiul meu şi cu mine în ea».

Dar Ioan a răspuns: «Nici tu, nici casa ta, nici averea ta nu vor fi nimicite. Dă-ne acelor oameni!» Ioan i-a mai spus lui Dioscoride că i-a fost descoperit dinainte de Sfântul Duh că răzmeriţa oamenilor va aduce numai bine. Şi a mai zis: ***«Rămâi în pace în casa ta şi vei vedea slava lui Dumnezeu».***

Apoi am părăsit casa lui Dioscoride şi ne-am lăsat în mâinile mulţimii. Târâţi de gloată, am ajuns la templul Artemisei, iar Ioan a întrebat: ***«Cui îi este închinat acest mare templu?»***

Ei au răspuns: «Este templul Artemisei». Ioan a întrebat dacă îi este îngăduit să stea pentru o clipă pe loc. Apoi a ridicat mâinile către cer şi, oftând, s-a rugat în tăcere lui Dumnezeu. Atunci idolul din templu s-a prăbuşit; însă nimeni nu a fost rănit. Astfel a primit răspuns la rugăciunea sa şi întreg templul păgân s-a dărâmat.

Binecuvântatul s-a adresat diavolului ce stăpânea acel templu: ***«Diavol necurat, îţi poruncesc să-mi răspunzi».***

Şi necuratul a vorbit: «Ce este?»

Apostolul Domnului a zis: «Spune-ne câţi ani ai stăpânit acest loc şi dacă tu ai îndemnat mulţimea şi pe cei doi oameni ai legii să se ridice împotriva noastră».

Silit de puterea lui Dumnezeu, ucigă-l toaca a strigat tare: «Am stat aici două sute patruzeci şi nouă de ani; şi da, eu am ridicat pe toţi împotriva voastră».

Atunci Ioan a zis: ***«îţi poruncesc ţie, în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, să părăseşti acest loc!»*** Şi îndată diavolul s-a depărtat de cetate.

Văzând acestea, mulţimea s-a minunat, rămânând fără grai. Şi chiar atunci mulţi dintre ei au crezut în Hristos şi au fost mântuiţi. Ceilalţi ne-au dus la proconsul, care avea nişte sfătuitori iudei. Unul se numea Mareona. Acesta mult se ostenea pentru a ne vedea morţi. El ne-a învinuit de vrăjitorie şi spunea că, de la curtea imperială, a venit un judecător cu mărturii împotriva noastră. Când proconsulul a auzit aceasta, a poruncit să fim întemniţaţi şi a trimis crainicii săi prin cetate, timp de trei zile. Negăsind pe nimeni care să spună lucruri rele despre noi, proconsulul a hotărât: «Deoarece nu există nimeni să arate ca drepte mărturiile împotriva acestor străini, nu pot să-i osândesc ori să-i ţin întemniţaţi». Şi ne-a slobozit.

Văzând semnele şi minunile lucrate de Ioan, locuitorilor cetăţii le-a trecut supărarea adusă de prăbuşirea templului Artemisei. Mulţimi de oameni au răspuns chemării şi au crezut în Hristos, nemaisocotind închinarea la idoli.
Au fost însă şi oameni care au purtat vestea celor întâmplate în Efes lui Domiţian, împăratul Romei, plângându-se că cei mai mulţi efeseni s-au făcut creştini şi că aceştia, ocupându-se cu vrăjitoria, nesocotind legile şi zeităţile, au dărâmat cel mai frumos şi mai mare templu, precum şi alte locaşuri sacre.“

Apostolul la Roma

În acele vremuri, Domiţian, împăratul Romei, poruncise mari prigoane împotriva creştinilor. Şi lui Ioan i s-au adus multe ocări în faţa împăratului. Guvernatorul Asiei, prinzându-l pe sfânt, l-a trimis legat la Roma.

Aici, pentru prima dată, Ioan a trebuit să îndure osânda cu bătaia pentru mărturisirea sa întru Hristos, iar mai apoi a fost silit să bea o cupă plină cu otravă. Dar, după cum a spus Domnul: „Chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma“ (Marcu 16, 18), otrava nu l-a vătămat. Ioan a fost aruncat şi într-un cazan cu ulei încins, însă iar a scăpat nevătămat.

Atunci mulţimea a strigat: „Mare este Dumnezeul creştinilor!“ împăratul, nemaicutezând să-l supună caznelor pe Ioan şi socotindu-l nemuritor, ***l-a surghiunit pe insula Patmos, aşa cum Domnul îi descoperise sfântului apostol în vis: „Vei pătimi mult şi vei fi surghiunit pe o insulă; şi aceasta îţi va aduce mult folos“.***

Surghiunul în Patmos

Iată ce istoriseşte Prohor: „Soldaţii ne-au reţinut şi Ioan era legat strâns în fiare şi lanţuri. Ei îşi ziceau: «Acesta este un vrăjitor şi a făcut lucruri înfricoşătoare». Cât despre mine, mi-au dat multe lovituri, spunându-mi tot felul de vorbe ca să mă înfricoşeze, dar nu mi-au pus fiare la mâini. Ei ne-au coborât pe o corabie şi am pornit pe mare. Ni se dădeau zilnic cam opt uncii de pâine, o cupă mică de vin prost şi ceva mai puţin de un sfert de galon de apă caldă, Ioan folosind foarte puţin din toate acestea, ca să am eu mai mult.
Mai marii corăbiei nu se grăbeau să ajungă în Patmos şi au zăbovit într-un loc timp îndelungat. În cele din urmă am pornit şi spre Patmos.

****

Într-o seară, oamenii legii aflaţi pe corabie au venit să cineze pe punte; şi, având mâncare şi băutură din belşug, ei s-au înveselit. Unul dintre ei, mai tânăr, grăbindu-se către partea din faţă a corăbiei, unde avea de săvârşit vreun lucru anume, din nebăgare de seamă a căzut în mare. Tatăl său, aflat şi el pe corabie, a început a-şi plânge fiul pierdut. S-ar fi aruncat în mare, dacă nu l-ar fi oprit ceilalţi. Toţi cei de la bord erau întristaţi din pricina acestei nefericite întâmplări. Unii au venit la locul unde eram ţinuţi noi, zicându-i lui Ioan: «Omule, noi toţi plângem cele petrecute. Cum se face că numai tu nu te întristezi, ci eşti vesel?»

Atunci Ioan i-a întrebat: «Şi ce vreţi să fac?»

Ei au răspuns: «Poţi să ne ajuţi?»

Atunci Ioan a întrebat pe cel ce-i conducea: «La ce dumnezei te închini tu?»

El a răspuns: «Apollo, Zeus şi Hercule».

Atunci Ioan l-a întrebat pe altul: «Şi tu pe cine cinsteşti?»

Acesta a răspuns: «Esculap, Hermes şi Hera».

Ioan a continuat să-i întrebe pe fiecare dintre ei, iar oamenii au mărturisit pe rând amăgitorii dumnezei.

Atunci apostolul Domnului le-a zis: «Atât de mulţi dumnezei aveţi şi totuşi ei nu sunt în stare să scape un om de la înec!»

Ei au spus: «Pentru că noi suntem păcătoşi şi nu-i cinstim cum se cuvine; iată de ce ne pedepsesc zeii noştri!»

Atunci Ioan i-a lăsat în voia plângerii lor şi mi-a zis: «Prohor, copilul meu, ridică-te şi dă-mi mâna». Mi-a spus aceasta pentru că era legat şi nu se putea ridica singur. Aşa încât i-am întins mâna şi el s-a ridicat şi a stat la marginea corăbiei cu lanţurile zornăind, a oftat cu lacrimi şi a zis: ***«O, Dumnezeul veacurilor! Tu, Care ai făcut toate şi Care, cu un semn al Tău, aduci la ascultare toată turma Ta cea cuvântătoare! O, Tu, Care singur eşti Atotputernic şi împăratul tuturor, Iisuse Hristoase, Care pentru noi şi cu voia Ta ne-ai dat nouă să mergem pe ape ca pe uscat! O, Stăpâne, eu, căruia mi s-a dat să mijlocesc pe lângă Tine pentru el (cel înecat), de către cei care nădăjduiesc să primească ajutorul Tău mare! Răspunde-mi grabnic, Doamne!»***

De îndată ce şi-a încheiat rugăciunea, din mare s-au ridicat valuri înalte de apă caldă; iar unul dintre acestea, zdrobindu-se de marginea corăbiei, a aruncat pe tânăr viu la picioarele lui Ioan. Văzând aceasta, toţi s-au minunat şi au căzut la picioarele lui Ioan, spunând: «Cu adevărat Dumnezeul tău este Dumnezeul cerului, al pământului şi al mării!» Şi au început să cinstească pe Ioan şi i-au scos lanţurile.

Apoi am lăsat ancora într-un loc numit Katikion. Cu toţii au coborât pe ţărm în afară de noi şi de cei care ne păzeau. Soarele cobora spre apus, când cârmaciul a

hotărât că era bine să pornim mai departe. Aşa că am pornit de îndată ce s-au întors cu toţii pe corabie.

În a cincea oră a nopţii, pe mare s-a dezlănţuit o furtună puternică şi corabia era în mare primejdie. Toţi au început să se vaite, aşteptând ceasul morţii. Atunci, conducătorul soldaţilor s-a apropiat şi i-a zis lui Ioan: «Bărbat al lui Dumnezeu! Prin rugăciunea ta ai ridicat în mod minunat din adâncurile mării pe bărbatul mort. Roagă acum pe Dumnezeul tău să liniştească furtuna, căci suntem aproape a ne scufunda».

Ioan a răspuns: «Mergi în pace şi spune tuturor să stea acolo unde se află». Furtuna fiind din ce în ce mai puternică, Ioan s-a ridicat şi s-a rugat. Atunci furtuna s-a domolit îndată şi s-a aşternut liniştea.

Apoi, pe corabie s-a terminat apa de băut. De sete, mulţi zăceau gata să moară. ***Atunci Ioan mi-a zis: «Umple vasele cu apă de mare».*** Când vasele au fost pline, a zis: ***«în numele lui Iisus Hristos, luaţi şi beţi».*** Şi, luând din apă, oamenii au văzut că era dulce; şi bând din ea, s-au întremat.

Mai apoi au aruncat ancora într-un loc numit Mire, căci unul dintre oamenii de vază de pe corabie, îmbolnăvindu-se la pântece, era aproape de moarte. Am rămas acolo timp de şapte zile. În a opta zi, oamenii legii aflaţi pe corabie au început să se certe între ei. Unii ziceau că nu este bine să se întârzie îndeplinirea poruncii împărăteşti, alţii spuneau că nu este drept să lase în urmă pe unul dintre ei. Unii chiar voiau să ia cu ei pe bărbatul bolnav; însă, în acest caz, el ar fi murit negreşit.

Atunci Ioan mi-a zis: «Du-te, Prohor, copilul meu, şi spune bărbatului bolnav că Ioan, apostolul lui Hristos, i-a zis: Vino la mine sănătos». M-am dus şi am spus acestea omului bolnav şi pe loc el s-a ridicat fără nici o urmă de boală, urmându-mă la Ioan, care i-a zis: ***«Spune tovarăşilor tăi că ar trebui să plecăm din acest loc».*** Chiar atunci, cel care nu mâncase nimic timp de şapte zile, fiind în mare pericol, a îndemnat bucuros pe ceilalţi să părăsească acel loc.

Când oamenii legii de pe corabie şi slugile lor au văzut această minune, au căzut la picioarele apostolului, zicând: «Iată, pământul întreg este al tău, căci tu ne-ai arătat că eşti mărturisitorul adevăratului Dumnezeu».

Ioan a răspuns: «Nu, copiii mei, trebuie să mă duceţi acolo unde vi s-a poruncit, ca să nu fiţi osândiţi de împăratul». Şi după ce le-a vestit învăţătura cea bună, i-a botezat pe toţi în aceeaşi zi.

Apoi am pornit spre Patmos. Ajungând acolo, am intrat într-o cetate numită Flora, unde, aşa cum grăia ordinul imperial, oamenii legii ne-au lăsat în grija cârmuitorului, deşi ei nu voiau să ne părăsească, ci să rămână cu noi.

Dar Ioan le-a zis: ***«Copiii mei, dacă vă veţi păzi şi veţi păstra harul pe care l-aţi primit, niciunde nu veţi fi vătămaţi».***

Ei au rămas cu noi timp de zece zile, primind de la Ioan şi mai multă învăţătură. Apoi el s-a rugat şi i-a binecuvântat, urându-le drum bun şi încredinţându-i lui Dumnezeu, Cel în Care acum credeau şi Care este vrednic de toată slava în vecii vecilor. Amin.

Miron şi Apolonide

În cetatea Flora locuia un om bogat, pe nume Miron, care era socrul cârmuitorului Lavrentie. El ne-a luat în casa sa. Avea o soţie pe nume Foni, trei băieţi care erau oratori şi pe Hrisipida, fiica lui şi soţia cârmuitorului. Fiul cel mai mare, Apolonide, era posedat de un duh diavolesc al prezicerii. De îndată ce Ioan şi cu mine am intrat în casă, diavolul, de teamă să nu fie izgonit de Ioan, l-a făcut pe tânăr să fugă în afara cetăţii.

Miron, văzând că fiul lui a fugit la intrarea noastră, a zis soţiei sale: «Nenorocirea nu s-ar fi întâmplat dacă aceştia erau nişte oameni buni. Poate este aşa după cum spun mulţi, poate sunt vrăjitori şi au aruncat o vrajă asupra casei noastre, făcând pe fiul nostru să fugă».

Foni a răspuns: «Dacă aceşti bărbaţi sunt după cum spui tu, s-ar putea să-i alunge şi pe ceilalţi fii ai noştri».

Iar Miron i-a zis: «Nu-i voi da afară acum, ci mai întâi îi voi înfricoşa şi-i voi supune la multe chinuri; şi astfel îi voi face să-l aducă pe fiul nostru înapoi viu şi nevătămat. Apoi îi voi pedepsi şi mai aspru».
Prin harul Sfântului Duh, Ioan aflase despre cele vorbite de Miron şi Foni şi mi-a zis: «Prohor, copilul meu, să ştii că Miron pune la cale ceva rău împotriva noastră. Dar noi trebuie să îndurăm încercările, căci răsplata noastră mare va fi şi lumina lui Hristos va străluci asupra acestor oameni».

Pe când vorbeam aşa, Miron a primit o scrisoare de la Apolonide, în care era scris: «Stăpânului şi tatălui meu Miron; de la Apolonide, retorul: Să ştii, tatăl meu, că Ioan vrăjitorul pe care l-ai primit în casa ta a făcut vrajă rea şi, nesocotind bunăvoinţa şi ospitalitatea ta, ticălosul te-a lipsit de copilul tău. Duhul necurat pe care l-a trimis asupra mea m-a muncit mult până când m-a scos din cetate. Am întâlnit pe Chinops (cinstit de localnici ca dumnezeu, pentru puterile sale magice) şi i-am povestit necazul meu. El mi-a spus că îmi va fi cu neputinţă să mă întorc acasă, să-mi primesc moştenirea sau să mă bucur de dragostea fraţilor mei până ce nu voi arunca pe Ioan surghiunitul, vrăjitorul şi învăţătorul creştinilor, la fiare pentru a fi sfâşiat de ele. De aceea, grăbeşte-te, tatăl meu, şi dă morţii pe Ioan. Arată fiului tău dragostea şi grija ta. Te salut!»

De îndată ce Miron a citit aceasta, ne-a încuiat într-un loc sigur în casa sa. El s-a dus chiar atunci la cârmuitor, ginerele său, şi i-a dat scrisoarea.

Când cârmuitorul a citit-o, s-a înfuriat şi s-a ridicat împotriva noastră, mai ales pentru că în scrisoare era amintit numele lui Chinops. Încredinţat că osânda ni se cuvine cu dreptate, a poruncit să fim aruncaţi fiarelor sălbatice. El a trimis soldaţi să ne ia din casa lui Miron şi ne-a aruncat în temniţă. După trei zile am fost aduşi la judecată, în faţa cârmuitorului care s-a adresat lui Ioan: «Cu toate că eşti vinovat şi trebuia să fii osândit, marele şi slăvitul nostru împărat ţi-a arătat multă îndurare surghiunindu-te aici, pentru ca tu să te preschimbi şi să laşi obiceiurile tale. Dar eu văd acum cât de făţarnic ai fost chiar cu binefăcătorii tăi. Ce meşteşug ai folosit pentru a alunga de acasă pe fratele soţiei mele? Mărturiseşte, de nu vrei să te supun la chinuri! Spune-ne, care este credinţa ta?»
Ioan i-a răspuns: «Eu mă trag din Ierusalim şi sunt robul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a fost răstignit pentru păcatele oamenilor şi a înviat a treia zi. El m-a trimis să răspândesc vestea cea bună şi lumina învăţăturii Sale peste tot».

Guvernatorul a întrebat: «Ai fost surghiunit pentru cuvântul tău prostesc şi încă mai stărui în amăgirea ta? Sfârşeşte, nefericitule, cu învăţăturile tale deşarte! Învaţă despre zeii nemuritori şi nu îndumnezei un om care a fost ucis din pricina greşelii în care a stăruit. Nu mai îndruga verzi şi uscate şi întoarce pe cumnatul meu la casa lui chiar acum».
Ioan a răspuns cârmuitorului: «Nu pot să încetez de a mai propovădui, pentru că toată nădejdea mântuirii mele de aceasta se leagă. Iar cât priveşte pe retorul Apolonide, nu mă găsesc vinovat cu nimic de plecarea lui. Dar dacă îl vreţi, lăsaţi să meargă el să-l aducă». Şi Ioan l-a lămurit să mă trimită pe mine după

Apolonide, adăugând: ***«Şi dacă va avea ceva de spus împotriva mea, atunci să o spună».***

Guvernatorul a încuviinţat, Ioan urmând să se întoarcă în temniţă, în lanţuri.
Dar Ioan i-a zis: «Te rog, îngăduie să scriu mai întâi o scrisoare lui Apolonide şi pe urmă poţi să mă înlănţuieşti». Crezând că Ioan va dezlega prin scrisoare vraja aruncată asupra lui Apolonide, cârmuitorul a încuviinţat.

Ioan a scris următoarele: «Ioan, apostolul lui Hristos, către duhul pitonicesc, care stăpâneşte pe Apolonide, retorul: îţi poruncesc ţie, în numele lui Iisus Hristos, să ieşi din chipul lui Dumnezeu şi să nu mai intri niciodată în om. Depărtează-te de această insulă şi rămâi în veci în sălbăticie».

Eu am luat scrisoarea de la Ioan şi am pornit îndată către locul unde se afla Apolonide, cam la şase mile depărtare. L-am găsit şi, de cum m-am apropiat, duhul necurat a ieşit din el.

Atunci Apolonide mi-a zis: «De ce te-ai obosit să vii până aici, o, ucenic al învăţătorului tău iubit?»

Am răspuns: «Am venit să te caut pe tine, o, învăţatule, ca să te poţi întoarce sănătos şi nevătămat la părinţii şi rudele tale».

Deoarece diavolul părăsise pe Apolonide, acesta era liniştit şi cu sufletul plin de bucurie. Retorul a poruncit să fie pregătit un cal pentru el şi un catâr pentru mine şi ne-am întors la Flora.

Odată ajunşi în cetate, Apolonide m-a întrebat: «Unde este învăţătorul?»

Eu i-am zis: «Este în temniţă, înlănţuit de cârmuitor din pricina fugii tale».

Când a auzit aceasta, el s-a grăbit să mă urmeze la temniţă. Văzându-l, temnicerul l-a salutat şi a deschis temniţa. Apolonide l-a văzut pe Ioan în lanţuri, întins la pământ şi s-a închinat în faţa lui. Apoi s-a ridicat, a slobozit pe Ioan din lanţuri şi l-a scos de acolo, spunând temnicerului: «Dacă îţi va cere cineva socoteală, spune că Apolonide a slobozit pe acest om». Aşa ne-am întors la casa lui, unde părinţii şi fraţii săi plângeau, întristaţi de lipsa sa. În clipa în care l-au văzut, ei s-au bucurat mult şi l-au îmbrăţişat plângând de fericire.

Apoi tatăl său, Miron, l-a întrebat: «De ce ai plecat şi ne-ai întristat?»

Apolonide a început să povestească totul amănunţit: «Cu mulţi ani în urmă, dormeam în patul meu. Un bărbat, ce stătea în partea stângă a patului, m-a zgâlţâit şi m-a trezit din somn. Şi am văzut că era mai negru decât o buturugă arsă şi îmbătrânită. Avea nişte ochi ce străluceau ca torţele şi am tresărit de frică. El mi-a zis: Deschide gura! Eu am făcut ce mi-a cerut, iar el a intrat în gura mea şi mi-a umplut stomacul. Din acea clipă am ştiut ce este bine şi ce este rău, precum şi tot ce se întâmpla în casă. Dar când apostolul lui Hristos a intrat în casa noastră, cel ce şedea în mine mi-a zis: Fugi din acest loc, Apolonide, de nu vrei să mori în chinuri; căci acest bărbat este vrăjitor şi vrea să te omoare. Şi am fugit în altă cetate. Şi când am vrut să mă întorc, el nu mi-a îngăduit, zicând: Până ce nu moare Ioan, nu vei putea trăi în casa ta! Când a venit Prohor în cetatea în care stăteam, l-am văzut şi duhul necurat m-a părăsit chiar atunci tot aşa precum mai înainte a intrat în stomacul meu. Atunci am simţit cum mi s-a ridicat o mare greutate; mintea mea şi-a recăpătat simţurile şi acum mă simt bine».

Auzind acestea, toţi au căzut la picioarele lui Ioan. ***Atunci Ioan a zis: «Copile, vrei să vezi puterea Celui Răstignit? Să ştii dar că prin puterea Lui nu numai că putem mustra duhurile necurate, ci le putem izgoni şi cu o scrisoare».*** Şi Ioan i-a învăţat să creadă în Domnul nostru Iisus Hristos. Miron, soţia lui şi fiii lor au crezut şi au fost botezaţi. Apoi a fost mare bucurie în casa lui Miron. Când cârmuitorul Lavrentie a auzit de la Apolonide cum a fost izbăvit de duhul cel rău, s-a minunat, l-a slobozit pe Ioan şi l-a cinstit.

Hrisipida

Hrisipida, soţia cârmuitorului Lavrentie şi fiica lui Miron, admirând faptul că părinţii şi fraţii ei credeau în Hristos, i-a zis soţului ei: «Priveşte, toţi din casa tatălui meu cred în Cel Răstignit pe care-L predică Ioan. Să credem şi noi, să se bucure şi casa noastră împreună cu cea a tatălui meu».
Lavrentie i-a zis Crisipidei: «Soţie, atât timp cât mă aflu în această dregătorie, nu pot să devin creştin».

Ea a răspuns: «Este mai bine să devii creştin acum, cât ai putere, căci vei putea totodată să ocroteşti şi să ajuţi pe credincioşi».

Guvernatorul a răspuns: «Să ştii, soţie, că credinţa creştinească nu este bine privită şi de toţi este osândită. Dacă aş face aşa cum spui, ar apărea multe neînţelegeri şi învrăjbiri. Toţi se vor ridica împotriva noastră şi vom fi pârâţi împăratului, ceea ce mult rău ne va aduce. Este deci bine să par şi pe mai departe că cinstesc idolii cei mincinoşi şi să ajut în taină pe cei ce cred în Hristos. Apoi, când mi se va sfârşi

timpul ca guvernator, voi primi deschis sfântul botez şi voi deveni creştin. Aşa că ia pe fiul nostru şi mergi la casa tatălui tău şi, după ce vei afla de la Ioan învăţătura creştină, botează-te împreună cu fiul nostru. Dar ai grijă să nu superi pe nimeni cu cele auzite de la Ioan. Nu-mi descoperi nici mie tainele pe care le vei învăţa, ci păstrează totul în tine până la vremea potrivită».

Auzind aceasta, Hrisipida a luat copilul şi a mers la casa tatălui său. Când a intrat, a salutat mai întâi pe Ioan, apoi pe părinţii şi pe fraţii săi.

Ioan a întrebat-o: «De ce ai venit, copilă?»

Ea a răspuns: «Cred, sfinte părinte, că Domnul îţi va descoperi pricina. Îţi voi face totuşi cunoscut că am venit din râvnă pentru Domnul, să fiu luminată de tine, aşa încât casa mea şi casa tatălui meu să prea mărească împreună pe Dumnezeu».

Ioan a răspuns: «Fie ca Domnul să lumineze inima ta, a soţului tău şi a fiului vostru şi a întregii tale case!»

Atunci ea s-a închinat până la pământ şi a zis: «Te rog, bunule învăţător, dă-mi mie pecetea lui Hristos, ca să pot fi numărată printre cei ai casei tatălui meu!»

Ioan i-a zis: «Copila mea, aceasta trebuie făcut cu încuviinţarea soţului tău».

Hrisipida a răspuns, istorisind cele vorbite cu Lavrentie. Când Ioan a aflat că la porunca şi cu voia cârmuitorului soţia acestuia a cerut să fie botezată, s-au bucurat cu toţii. După ce a învăţat-o şi a povăţuit-o să trăiască potrivit poruncilor lui Hristos, Ioan a botezat-o împreună cu fiul ei.

Atunci Miron a adus o sumă mare de bani şi a arătat-o fiicei sale, zicând: «Copilă, ai aici câţi bani pofteşti. Masa mea este oricând încărcată cu hrană şi pentru tine, şi fiul tău; nu te întoarce la guvernator, ca să nu fii ispitită să încalci vreo poruncă de-a lui Hristos».
Hrisipida s-a învoit şi a zis tatălui ei: «Cât despre bani, lasă-i la tine. Fiul meu şi cu mine ne vom întoarce la casa noastră pentru o ultimă oară, ca să aducem aici cele necesare nouă. Apoi vom rămâne cu tine pentru totdeauna».
Auzind această vorbire, apostolul lui Hristos a zis lui Miron: ***«Nu încuviinţez nici cuvintele tale, nici pe cele ale fiicei tale. Hristos nu m-a trimis să despart soţiile de soţii lor sau pe soţi de soţiile lor, mai ales în împrejurarea aceasta, când fiica ta crede în Hristos cu ştiinţa şi consimţământul soţului ei. Las-o să meargă în pace la casa ei; căci sunt sigur că, prin Domnul Iisus Hristos, Cel Care m-a***

trimis pe mine, soţul ei va deveni în curând creştin. Cât despre banii de care vorbeai, împrumută-i lui Hristos. Căci scris este: Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului (Pilde 19, 17). Aşa că, celor care îţi cer milostenie, dă-le, căci Domnul nostru Iisus Hristos a zis: De veţi face aceasta unuia dintre fraţii Mei mai mici, Mie îmi veţi face; şi iarăşi a zis: Fiţi milostivi şi veţi fi miluiţi; daţi şi vi se va da». Ioan a mai zis şi multe alte lucruri, trimiţând apoi pe Hrisipida şi pe fiul ei la casa lor.

A doua zi, Miron a pus în faţa lui Ioan o mulţime de bani, zicând: «Ia-i, învăţă-torule, şi împarte-i săracilor».

Ioan a zis: «Iată, primesc darul tău, căci ştiu că de la Dumnezeu este. Însă las aceste bunuri în mâinile tale, ca să le oferi tu celor sărmani».

Într-adevăr, Miron a împărţit aceste bunuri celor nevoiaşi şi Dumnezeu a înmulţit avuţiile casei sale, făgăduindu-le să izvorască din belşug. Toţi cei ai casei lui Miron s-au făcut plăcuţi lui Dumnezeu, împărţind din bunurile lor celor în nevoie.
După doi ani de la aceste întâmplări, timpul guvernării lui Lavrentie s-a încheiat şi acesta a fost înlocuit. Atunci el a venit la casa socrului său, Miron, şi stând înaintea lui Ioan a zis: «învăţătorule, necazurile vieţii de zi cu zi au întunecat mintea mea şi m-au împiedicat până în această clipă să vin a gusta din adâncimea învăţăturilor tale. însă acum mă rog ţie, suflete sfânt, ca prin lumina Dumnezeului tău să ştergi greşelile adunate în sufletul meu».

Şi apostolul lui Hristos a învăţat şi a botezat pe Lavrentie, trimiţându-l în pace la casa lui.

Vasile şi Gratia

În cetatea Flora trăia un om bogat, numit Vasile, cetăţean de vază şi suflet ales, dar păgân. Soţia sa, Graţia, nu avea copii. Într-o zi, Vasile a venit în vizită la un nepot al lui Miron, pe nume Rodon, şi a zis: «Ce mai este nou pe la casa unchiului tău, Miron? De ce are el vorbă doar cu cei din casa sa şi cu străinul care locuieşte la el şi nu ne cercetează şi pe noi? Ce spune învăţătura omului care stă la ei? Spune-mi, dacă vrei!»
Rodon i-a zis lui Vasile: «Mulţi se minunează de acel bărbat; şi am auzit vorbindu-se că tot ce spune străinul se îndeplineşte».

Atunci Vasile a zis lui Rodon: «Oare este posibil ca prin cuvintele lui să facă în aşa chip încât soţia mea să poată avea copii?»

Rodon a răspuns: «Se spune despre el că ar putea face aceasta». Auzind Vasile, a mers la casa lui Miron, zicând că doreşte să vorbească lui Ioan. Când Miron l-a anunţat pe Ioan, acesta l-a primit bucuros pe Vasile, care a intrat şi s-a închinat în faţa sfântului.

Atunci Ioan a vorbit lui Vasile, zicând: «Domnul îndeplineşte toate cererile tale şi binecuvântat este acel bărbat care nu ispiteşte pe Dumnezeu în inima sa! Totuşi, o, Vasile, israilitenii au ispitit pe Dumnezeul Care nu poate fi ispitit; dar, prin bunătatea Sa, El i-a binecuvântat. Odată, El a despicat în pustie stânca şi a dat celor ce nu L-au ascultat să bea, aducându-le râuri de apă. Apoi, altă dată, el a trimis nerecunoscătorilor pâine din cer, să mănânce. Şi iarăşi, altă dată, le-a trimis carne să mănânce pe săturate. Dar acest popor încăpăţânat şi trufaş nu a crezut în aceste lucrări minunate ale lui Dumnezeu. De ce, o, Vasile, ispiteşti tu pe Dumnezeu, dacă vrei să fii ferit de rele? Crede în El şi cererile tale vor fi ascultate».

Vasile a înţeles că Ioan cunoştea toate gândurile lui şi a spus apostolului lui Hristos: «Am crezut şi cred, o, învăţătorule. Dar te rog fierbinte: mijloceşte pe lângă Dumnezeul tău pentru ca soţia mea să nască urmaşi».

Ioan a răspuns: ***«Dacă tu crezi, vei vedea puterea lui Dumnezeu».*** Atunci Ioan a dat lui Vasile multe sfaturi.

Vasile a plecat apoi din casa lui Miron, mergând acasă la el. A doua zi, a venit împreună cu soţia sa, Graţia, acasă la Miron. Şi ei s-au închinat în faţa apostolului.

Ioan a zis soţiei lui Vasile: «Bucură-te, o, Graţia; fie ca harul lui Dumnezeu să lumineze inima ta şi cea a soţului tău şi să-ţi dea ţie fructul bun al pântecelui». După ce i-a sfătuit destul, harul Sfântului Duh a coborât asupra lor şi ei l-au rugat pe Ioan să-i boteze. După ce el i-a botezat, ei i-au cerut să vină şi să binecuvânteze casa lor, ceea ce Ioan a şi făcut, după care s-a întors la casa lui Miron. Soţia lui Vasile a zămislit apoi şi, cu voia Sfântului Duh, a născut un fiu pe care l-a numit Ioan. Atunci Vasile a luat mult aur pe care l-a adus apostolului, pentru ca acesta să-l împartă săracilor.

Ioan i-a zis: «Du-te, fiul meu, şi împarte bunurile tale cu propriile tale mâini şi vei avea comoară în ceruri».

Hris, magistratul

Magistratul Hris şi soţia sa, Selina, aveau un singur fiu; şi acesta era îndrăcit. Auzind că Ioan făcea minuni mari, Hris a luat pe fiul său şi a mers la casa lui Miron.

Văzându-l, Ioan pe dată a zis: «Hris, păcatele tale sunt cele ce stăpânesc şi chinuiesc pe fiul tău. De aceea, pentru a fi miluit de Dumnezeu, renunţă la luarea de mită şi la viclenia în judecăţi, fapte neplăcute lui Dumnezeu. Dar de ce ai venit la noi?»

Hris a răspuns: «Am venit să-ţi ofer toate bogăţiile din casa mea, numai alungă duhul rău din fiul meu, ca să nu piară năpraznic».

Ioan a răspuns: «Nu ne trebuie bogăţiile tale, însă avem nevoie de tine şi de fiul tău!»

Hris a zis: «Ce pot face eu pentru a izbăvi pe fiul meu?»

Ioan a răspuns: «Crede în Hristos Cel Răstignit şi vei vedea puterea Lui».

Atunci Hris a rostit: «Cred, Doamne, numai vindecă-mi fiul!»
Atunci Ioan a luat mâna dreaptă a copilului şi a însemnat-o de trei ori cu semnul crucii, a înălţat o rugăciune şi, pe loc, duhul cel rău s-a depărtat de la tânăr. Văzând Hris acest semn, a fost cuprins de evlavie şi a căzut la pământ în faţa lui Ioan, zicând: «Cu adevărat, părinte, Dumnezeu este cu tine!» A doua zi, Hris a luat pe Selina, pe fiul său şi o sumă mare de bani şi a mers la Ioan, zicând: «Ia toate acestea şi pune asupra noastră pecetea lui Hristos».

Ioan a răspuns: «Pentru a primi pecetea lui Hristos, nu bani vi se cer, ci credinţă curată. Cât despre banii aceştia, împarte-i celor nevoiaşi şi vei primi harul lui Dumnezeu».

După ce i-a învăţat, el i-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi i-a trimis în pace la casa lor. Noi am rămas în casa lui Miron un timp îndelungat, fără a merge mai departe. Şi toţi veneau acolo pentru a primi învăţătura şi botezul.

Templul lui Apollo

Trei ani au trecut de la sosirea noastră în Patmos. Şi o mulţime de oameni au trecut la credinţa întru Hristos şi au fost botezaţi de Ioan.

Într-o zi, am mers într-o piaţă din apropierea templului lui Apollo. Şi era acolo o mulţime mare, în care unii erau credincioşi, iar alţii nu. Preoţii lui Apollo au început să zică: «Oameni fără minte, la ce vă folosesc cuvintele acelui mincinos? Nu ştiţi oare că el este surghiunit pentru vrăjitorie? De ce vă amăgiţi singuri şi-l ascultaţi pe acest bărbat vrednic doar de milă, care îi supără pe zeii noştri nemuritori?»

Auzind acestea, Ioan a spus preoţilor: «Iată, în numele lui Hristos, casa voastră va fi pustiită!»

Şi, în acea clipă chiar, templul lui Apollo s-a prăbuşit, dar nimeni nu a fost rănit. Atunci preoţii au prins pe Ioan şi i-au dat multe lovituri de bici. Apoi l-au dus la cârmuitorul Achila, căruia i s-au plâns: «Ioan, acest surghiunit, a dărâmat cu vrăjitoria sa templul lui Apollo». Auzind aceasta, cârmuitorul s-a tulburat şi mult s-a întristat. A poruncit să fim puşi în lanţuri şi aruncaţi în cea mai întunecată temniţă.

Când Miron şi fiul său, Apolonide, au aflat ce se abătuse asupra noastră, au mers înaintea cârmuitorului Achila. Apolonide i-a vorbit: «Cu toţii cunoaştem mărinimia, mila şi înţelegerea ta faţă de cei nevoiaşi. De aceea mă rog de înălţimea ta ca străinul Ioan să fie lăsat în grija noastră. Dacă i se va găsi vreo vină, îl vom aduce în faţa ta în orice clipă vei binevoi».

Guvernatorul i-a răspuns: «Despre acest bărbat am auzit multe care întăresc învinuirea de vrăjitorie. Dacă vă scapă prin vrăjile sale? Ce ne vom face atunci?»

Ei au răspuns: «Pentru aceasta suntem gata să răspundem cu capetele noastre şi cu toată averea noastră».

Deoarece cârmuitorul preţuia mult pe Miron şi pe Apolonide, familia lor fiind cea mai respectată din toată cetatea, am fost lăsaţi în grija lor. Tatăl şi fiul au venit în temniţa noastră, ne-au dezlegat şi ne-au luat înapoi în casa lor.

Miron a zis lui Ioan: «Stai în casa slugii tale şi nu mai ieşi prin piaţă, căci mulţi dintre locuitorii acestei cetăţi sunt răi şi cruzi şi mi-e teamă că o să te omoare».
Ioan a răspuns: «Frate Miron, Hristos nu m-a trimis să mă odihnesc în case, ci mai degrabă la oamenii răi şi cruzi, când a zis: Vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor, şi iarăşi: în Împărăţia Cerurilor vom intra trecând prin pătimiri multe. Iată de ce sunt gata, în numele lui Hristos, să fiu batjocorit, să îndur cu răbdare bătăi, să mă bucur de osândă, să mor în orice zi pentru Hristos».

Vindecarea tânărului îndrăcit şi a paraliticului

A doua zi, Ioan m-a luat într-un loc numit «Norocul», unde stătea un paralitic. Când ne-a văzut apropiindu-ne, acesta a zis lui Ioan: «învăţător al creştinilor, nu trece cu vederea pe sluga ta, căci şi eu sunt străin, ca şi tine! Nu mă nesocoti şi nu te întoarce de la mine! Am aici puţină pâine şi puţin vin şi te rog să mă fericeşti mâncând împreună cu mine».

Apostolului lui Hristos i s-a făcut milă de el şi i-a zis: «Astăzi vom mânca şi ne vom bucura împreună».

***

Am mai înaintat puţin şi am întâlnit o ţărancă văduvă. Ea plângea şi ne-a întrebat: «Unde este templul lui Apollo?»

Ioan i-a zis: «La ce-ţi trebuie templul?»
Femeia a răspuns: «Am un singur fiu şi în el a intrat un duh rău care-l chinuieşte deja de treizeci şi trei de zile. Aşa că am venit să întreb pe Apollo ce să fac pentru fiul meu. Dar nu ştiu unde se află templul, căci nu am mai fost niciodată în această cetate».

Apostolul a ascultat pe femeie şi i-a zis: ***«întoarce-te la casa ta, o, femeie, căci, prin puterea lui Hristos, chiar în această clipă fiul tău a fost curăţat de duhul cel rău».***

Femeia, crezând că Ioan era unul dintre preoţii lui Apollo, a crezut cele spuse de el şi s-a întors acasă. Ea a găsit pe fiul său slobozit de duhul cel rău şi bine dispus.

După ce Ioan a sfătuit oamenii de acolo, vorbindu-le despre Împărăţia Cerurilor, ne-am întors la locul unde ne aştepta paraliticul.

Atunci apostolul a zis omului: «Iată, am venit să împărţim cu tine mâncarea ta, aşa cum ne-ai cerut; dar cine ne va servi?»

Paraliticul a zis: «Oameni buni, eu, sluga voastră, vă voi ruga să mă serviţi voi pe mine».

Ioan a răspuns: «Nu, în numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ridică-te şi serveşte-ne». Apoi l-a luat de mână şi el s-a ridicat şi ne-a slujit cu bucurie şi mulţumire, prea mărind pe Dumnezeu.

Când ne-am săturat, ne-am ridicat. Şi, mulţumind Domnului, ne-am întors la casa lui Miron. Acolo era nepotul acestuia, Rodon, şi el l-a rugat stăruitor pe Ioan să-l boteze. După ce apostolul i-a dat din învăţătura lui, Rodon a fost botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

A doua zi a venit străinul care fusese paralitic şi apoi de Ioan tămăduit. S-a închinat adânc în faţa lui Ioan, rugându-l fierbinte: «întristat foarte eram pentru boala trupului meu, care acum e vindecată. Acum lecuieşte-mi te rog şi sufletul cu pecetea Dumnezeului tău».

Toţi cei care au văzut pe fostul paralitic sănătos şi mergând au fost uimiţi; iar el povestea tuturor cum a fost însănătoşit.

Ioan i-a dat învăţătură şi l-a botezat, poruncindu-i să îndeplinească sârguincios poruncile Domnului, ca să nu mai pătimească din pricina vreunui alt rău.

Car, iudeul

Peste câteva zile am părăsit casa lui Miron şi am mers într-un loc lângă mare, numit Proclu, unde erau prăvălii în care se tăbăceau piei de animale. Unul dintre tăbăcari era un iudeu pe nume Car, care a început să stea de vorbă cu Ioan despre Pentateuh. Inspirat de Duh, apostolul a tâlcuit iudeului înţelesul Scripturilor. Car era gâlcevitor şi se împotrivea cuvintelor rostite de Ioan. însă apostolul, cu mare blândeţe, a arătat iudeului cuvintele prorocilor despre Fiul lui Dumnezeu, întrupare, cruce şi învierea Domnului, săvârşite toate cu voia cerului, după cum prorocit a fost de ei toţi.

Când a auzit Car aceasta, a luat-o ca pe o ocară şi a zis lui Ioan: «Taci, rătăcitule!» Şi, la aceste cuvinte, iudeul a devenit surd şi mut. Toţi cei acolo de faţă s-au minunat cum Ioan l-a lăsat pe acesta fără grai şi au crezut în Hristos.

Atunci Ioan s-a întors la ei şi le-a zis: «De ce vă miraţi, oamenilor? El singur şi-a chemat pedeapsa! Oare nu ştiţi că cei ce nu cred aceste cuvinte sunt în necurăţie, plătesc pentru aceasta şi apoi ei cred?»

Filosoful Areotes stătea în apropiere şi a zis lui Ioan: «învăţătorule, mierea nu are pic de amărăciune şi laptele nu face rău». Apoi, arătând spre Car şi făcându-i acestuia semn să cadă la picioarele lui Ioan, Areotes a continuat: «Părinte, te rog să dezlegi pe acest bărbat, pe care tot tu l-ai legat, aşa cum se cuvine în numele iubirii şi al milostivirii». Atunci lui Ioan i s-a făcut milă de Car şi a zis: ***«în numele lui***

Iisus Hristos a fost închisă gura ta, iarăşi în numele Său, deschidă-se buzele tale!»

Şi îndată Car şi-a recăpătat glasul. Toţi au fost foarte mişcaţi şi au crezut, primind botezul în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. După aceasta, am mers la casa lui Rodon şi am rămas acolo o vreme.

A doua zi, Car ne-a căutat şi, găsindu-ne, a căzut la picioarele lui Ioan şi i-a zis: «Rabbi, tu cunoşti din Scripturi că părinţii noştri au întristat şi au mâniat pe Dumnezeu şi s-au lepădat de El, care era viaţa lor, care este nădejdea şi lauda tuturor neamurilor. Pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi a ta, care ai fost trimis de El, cer îndurarea ta şi te rog fierbinte să-mi oferi pecetea lui Hristos». Atunci Ioan l-a învăţat pe Car şi l-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Chinops magul

Era pe insula Patmos un vrăjitor pe nume Chinops, care trăia în sălbăticie şi de mulţi ani vorbea cu duhurile necurate. Din pricina prezicerilor de el făcute, mulţi locuitori ai insulei îl credeau sfânt. Preoţii lui Apollo, furioşi pe Ioan pentru că le dărâmase templul zeului lor şi pentru că îi făcuse pe toţi oamenii să urmeze învăţătura lui Iisus Hristos, au mers la Chinops şi i s-au plâns de apostolul lui Hristos. Ei i-au cerut vrăjitorului răzbunare pentru pângărirea zeilor, adăugând că până şi numele lui, al lui Chinops, fusese uitat de toţi localnicii. Au mai spus şi că Miron şi Apolonide au slobozit din temniţă pe Ioan, după ce preoţii se plânseseră cârmuitorului Achila. Chinops, care trăia de mult timp în acel loc fără a-l fi părăsit vreodată, nu voia să meargă în cetate. Oamenii însă veneau tot mai des la el pentru diferite nevoi. Vrăjitorul a făgăduit să trimită la casa lui Miron un duh rău pentru a lua sufletul lui Ioan şi a-l da judecăţii de apoi. A doua zi de dimineaţă, el a trimis la Ioan pe unul dintre duhurile diavoleşti mai însemnate, poruncindu-i să aducă sufletul lui Ioan. Ajungând la casa lui Miron, diavolul a stat în locul în care era Ioan.

Dar Ioan, simţindu-l, i-a zis: «în numele lui Hristos, îţi poruncesc să nu părăseşti acest loc până nu îmi vei spune cu ce scop ai venit la mine».

Legat de cuvintele lui Ioan, diavolul a zis: «Preoţii lui Apollo au venit la Chinops şi au rugat să vină în cetate şi să te omoare, dar el nu a vrut să vină, zicând: Am trăit în acest loc mulţi ani la rând fără a-l părăsi. De ce să mă ostenesc acum pentru un om neînsemnat şi de nimic? Mergeţi în drumul vostru şi dimineaţă voi trimite

un duh şi el va lua sufletul lui şi-l va aduce la mine şi eu îl voi da judecăţii de apoi».

Atunci Ioan a zis diavolului: «Te-a mai trimis vreodată să iei suflet omenesc şi să i-l aduci lui?»

Diavolul a răspuns: «M-a trimis şi am omorât oameni, dar niciodată nu i-am adus vreun suflet».

Atunci Ioan l-a întrebat: «Din ce pricină te supui lui Chinops?»

Diavolul a spus: «Toată puterea lui satana este cu el şi mai-marii noştri au o înţelegere cu el. Chinops ne ascultă pe noi, iar noi pe el».

Atunci a zis Ioan: «Eu, un apostol al lui Iisus Hristos, îţi poruncesc ţie, duh rău, să nu te mai apropii de locuinţele oamenilor şi nici să nu te mai întorci la Chinops, ci să pleci în chinuri de pe această insulă!»

Şi îndată diavolul a părăsit insula. Chinops, văzând că duhul nu s-a întors, a mai trimis unul; însă şi acesta a avut aceeaşi soartă. Apoi a mai trimis doi prinţi ai întunericului: unuia i-a poruncit să meargă la Ioan, iar celuilalt să stea de veghe şi să-i aducă răspuns. Cel care a mers la Ioan a avut aceeaşi soartă ca şi cel dinainte, însă diavolul ce stătea de pază, văzând ce a păţit tovarăşul său, a zburat înapoi la Chinops şi i-a povestit cele întâmplate.

Chinops s-a umplut de mânie şi, luând cu el o mulţime de diavoli, a mers în cetate. Întreaga aşezare s-a bucurat la vederea lui Chinops şi, apropiindu-se de el, i s-au închinat toţi, cinstindu-l. Găsind pe Ioan printre oameni, Chinops s-a întărâtat şi a zis gloatei: «O, voi, oameni orbiţi, care v-aţi îndepărtat de la calea cea dreaptă, răspundeţi chemării mele! Dacă Ioan este drept şi tot ce spune el este adevărat, lăsaţi să-mi vorbească mie şi să facă şi el minunile pe care eu le fac. Şi veţi vedea care dintre noi este mai mare: Ioan sau eu. Dacă se va dovedi mai puternic decât mine, voi crede şi eu cuvintelor şi faptelor sale».

Chinops a zis unui tânăr: «Tinere, tatăl tău trăieşte?»

El a răspuns: «Este mort».
Şi Chinops a zis: «Cum a murit?» Tânărul a spus: «Era marinar; şi când corabia s-a scufundat, s-a înecat în mare».

Chinops a zis lui Ioan: «Arată-ţi acum puterea, Ioan, ca să putem crede cele vorbite de tine: adu-l viu pe tatăl acestui băiat».

Ioan a răspuns: «Hristos nu m-a trimis să aduc morţii din mare, ci să învăţ oamenii rătăciţi».

Atunci Chinops a vorbit oamenilor: «Acum mă veţi crede că Ioan nu este decât un mincinos care vă înşală! Prindeţi-l şi legaţi-l până ce eu voi aduce viu pe tatăl acestui băiat».

Ei au prins pe Ioan, iar Chinops şi-a întins mâinile şi a lovit apa cu ele. Când din mare s-a auzit un plescăit, oamenii s-au înfricoşat. Şi Chinops nu s-a mai văzut. Toţi au strigat atunci: «Mare eşti tu, Chinops!» Şi îndată Chinops a apărut din mare, ţinând parcă pe tatăl băiatului. Cu toţii au rămas înmărmuriţi. Chinops a zis: «Acesta este tatăl tău?» «Da, domnule», a răspuns tânărul. Atunci oamenii au căzut la picioarele lui Chinops şi erau gata să-l omoare pe Ioan. Dar Chinops i-a oprit, zicând: «Aşteptaţi să vedeţi altele şi mai mari, apoi îl veţi ucide».

Apoi, chemând un alt om, a zis: «Tu nu ai avut un fiu?» Şi acela a răspuns: «Da, domnule, pizma a făcut pe cineva să-l omoare». Chinops a strigat tare, chemând pe nume atât ucigaşul, cât şi pe cel ucis; şi ei s-au înfăţişat înaintea lui. Chinops a zis lui Ioan: «Ai rămas mirat, Ioan?»

Sfântul Ioan i-a răspuns: «Nu, nu sunt mirat de acest fapt».

Chinops a zis: «Vei vedea mai multe şi atunci te vei minuna; şi nu vei muri până ce nu te voi înspăimânta cu semnele mele».

Ioan a răspuns lui Chinops, zicând: «Semnele tale vor fi curând neputincioase».
Auzindu-l vorbind aşa, oamenii au tăbărât asupra lui Ioan şi l-au bătut până ce l-au crezut mort.

Atunci Chinops a vorbit aşa oamenilor: „Lăsaţi-l fără de îngropăciune, ca să-l rupă în bucăţi păsările». Şi, plecând din acel loc, ei se bucurau împreună cu Chinops.

Pe la ora două din noapte, peste cetate domnea o linişte de mormânt. Eu m-am apropiat de Ioan şi l-am auzit zicând: ***«Prohor, copilul meu».***
Suspinând, am răspuns: «Ce este?»

El mi-a zis: «Grăbeşte-te la casa lui Miron, unde s-au adunat toţi fraţii şi vesteşte-i că Ioan trăieşte, că nu a păţit nici un rău şi că se va întoarce acolo».

Aşa că m-am dus la casa lui Miron, unde am găsit pe toţi fraţii plângându-l pe Ioan. Toţi s-au mirat când m-au văzut, iar eu le-am zis: «Fraţilor, nu vă întristaţi, ci bucuraţi-vă întru Domnul, căci învăţătorul nostru trăieşte! El m-a trimis să vă vestesc ca să vă liniştiţi». Când au aflat de la mine că Ioan trăieşte, nu au mai stat să asculte nimic. Au sărit cu toţii şi s-au dus repede să găsească pe Ioan, pe care l-au aflat rugându-se; şi au zis toţi: Amin. Şi apoi s-au îmbrăţişat. Pe când toţi plângeau de bucurie şi prea măreau pe Dumnezeu, Ioan le-a zis: ***«Fraţilor, vegheaţi ca nimeni dintre voi să nu fie amăgit de semnele lui Chinops, căci năluci erau toate cele de el făcute. Staţi departe de el şi rămâneţi la casa lui Miron şi veţi vedea harul lui Dumnezeu».*** Cu acestea şi multe alte învăţăminte a încurajat el pe fraţi şi i-a trimis în pace.

Biruinţa Sfântului asupra lui Chinops

Nu mult după aceea, păgânii au aflat că Ioan învăţa oamenii în locul în care erau omorâţi cu pietre răufăcătorii. Chinops a chemat un diavol cu ajutorul căruia făcea solomonii şi, venind în acel loc, i-a zis lui Ioan: «Te-am lăsat în viaţă pentru că voiam să aduc asupra ta şi mai mare ocară şi batjocură. Vino pe ţărmul nisipos al mării. Acolo vei vedea slava mea şi vei fi ruşinat».

Apoi s-a întors către mulţimea care-l însoţea şi a zis: «Ţineţi pe acest om până ce eu vă voi arăta semne şi mai mari decât înainte; apoi îl voi trimite la pedeapsa cea de veci».

Când au ajuns pe ţărm, erau acolo mulţi bărbaţi şi femei care înmiresmau locul cu tămâie şi se rugau. Când l-au văzut pe Chinops, au căzut la pământ, slăvindu-l. Trei diavoli îl însoţeau, cei despre care oamenii credeau că erau bărbaţii pe care Chinops îi înviase din morţi.

Atunci Chinops a zis celor ce-l ţineau pe Ioan: «Nu-l lăsaţi şi nici să nu părăsească nimeni acest loc până ce nu va vedea slava mea». Şi, lovind din palme cu putere, Chinops s-a aruncat în mare, nemaivăzându-se. «Mărire ţie, o, Chinops», striga mulţimea, «căci nu este altul mai mare decât tine!»

Atunci Ioan a întins mâinile în lături, în formă de cruce, şi a poruncit diavolilor ce stăteau acolo, având chip de om, să nu plece. ***Apoi s-a rugat: «O, Dumnezeule şi Tată al Domnului nostru Iisus Hristos, Care cu semnul crucii Tale ai dat putere***

robului Tău Moise să pună pe fugă amaleciţii! Aruncă în străfundurile mării pe înşelătorul Chinops, ca să nu mai vadă niciodată soarele şi nici să se mai numere printre cei vii!» Şi aşa s-a şi întâmplat, căci s-a auzit un tunet uriaş şi marea s-a tulburat dintr-o dată şi s-au ridicat valuri. Şi Chinops nu a ieşit din mare, ci a rămas în adâncuri, precum Faraonul cel rău în vechime.

Diavolilor, pe care mulţimea îi considera oameni înviaţi din morţi, Ioan le-a zis: ***«în numele lui Iisus Hristos, Care a fost răstignit şi a înviat în a treia zi, plecaţi de pe această insulă».*** Şi ei au pierit pe dată.

Însă cei ce credeau că cei morţi se întorseseră cu adevărat, adică tatăl care se înecase şi fiul care fusese omorât, erau supăraţi pe Ioan. Unul dintre ei i-a spus: «Vrăjitorule, întoarce-mi fiul!» Iar celălalt a zis: «Blestematule, şarlatanule, adu-mi tatăl înapoi!» Apoi toţi au strigat: «Dacă erai om bun, i-ai fi adunat pe cei pierduţi şi despărţiţi! Însă răufăcător fiind, i-ai alungat pe cei pe care binefăcătorul nostru Chinops i-a adus printre noi. De nu vrei să mori chiar acum, adu degrabă înapoi pe bărbaţii dispăruţi». Cei mai plini de furie voiau să omoare pe Ioan, dar alţii i-au oprit, zicând: «Să nu-l ucidem până ce nu se întoarce marele Chinops. El ne va spune ce să facem».

Învierea celor trei copii

Oamenii s-au aşezat pe nisip şi au aşteptat pe Chinops timp de trei zile şi trei nopţi, strigând din când în când cu glas tare: «O, mărite Chinops, ajută-ne!» De foame, de sete şi din pricina soarelui arzător, mulţi dintre ei au leşinat şi zăceau fără simţire. Trei dintre copiii lor au murit.

Ioan îi privea şi se întrista de amăgirea şi împietrirea inimilor lor. Oftând şi văitându-se, el s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: «O, Doamne, Făcătorule şi Dătătorule a toată suflarea şi făptura, pentru Care eu pătimesc toate acestea! Grăbeşte-Te şi deschide ochii acestor oameni pentru ca nimeni dintre ei să nu piară».

Apoi s-a întors către mulţime şi a zis: ***«Oameni şi fraţi, ascultaţi-mă! Astăzi este a patra zi în care nu aţi mâncat, aşteptându-l pe Chinops, care nu se mai poate întoarce în veci. De aceea vă rog să plecaţi de aici şi fiecare să se întoarcă la casa lui să mănânce pâine».***

Atunci, cei ai căror copii muriseră de foame l-au rugat pe Ioan să-i ajute. Sfântul s-a rugat: ***«O, Doamne Iisuse Hristoase, prin Care cei adormiţi de veacuri şi veacuri se vor ridica în acea înfricoşată zi a judecăţii, când trâmbiţa va răsuna!***

Dă-mi mie, robul Tău, sufletele acestor trei copii, ca să slăvesc numele Tău cel sfânt întru mântuirea acestor oameni». Şi de îndată ce şi-a încheiat rugăciunea, cei trei morţi s-au reîntors la viaţă.

Acest semn a fost văzut de cei ce se aflau în apropiere; şi toţi au căzut la picioarele lui Ioan, mărturisind: «Cu adevărat amăgiţi foarte am fost! Tu eşti învăţătorul cel întru dreptul cuvânt!» Când apostolul lui Hristos a văzut că duhul lor era pe drumul cel bun şi ei au cunoscut adevărul, Ioan a vorbit celor rămaşi: ***«Mergeţi în pace la casele voastre să mâncaţi şi să prindeţi puteri. Eu voi merge la casa robului lui Dumnezeu, Miron. Mâine mă voi întoarce aici şi vă voi vorbi aşa cum se cuvine».*** Apoi a rostit o rugăciune şi toţi au plecat în pace.

Când Ioan şi cu mine am intrat în casa lui Miron, a fost mare bucurie şi mulţumire acolo. Şi Ioan a mângâiat pe toţi cu cuvinte de Sfântul Duh insuflate. Apoi a fost întinsă masa şi am mâncat şi am prea mărit pe Domnul, bucurându-ne în sufletele noastre.
A doua zi, cu mare zarvă, locuitorii au venit la casa lui Miron şi strigau cu toţii: «Miron, mult lăudatule Miron, dă-ne nouă pe învăţător ca să ne fericească şi să ne înveţe şi pe noi!» Însă Miron se temea ca nu cumva ei, chemând pe Ioan afară, să-i facă vreun rău sau chiar să-l omoare.

Apostolul a priceput teama lui Miron şi a zis: ***«De ce se tulbură inima ta? Cred întru Hristos că aceşti oameni nu-mi doresc nici un rău».***

Când oamenii au văzut pe Ioan, s-au bucurat mult şi au strigat tare: «Tu eşti binefăcătorul sufletelor noastre! Tu eşti cel ce ne va lumina cu ştiinţă despre lumina cea nepieritoare!»

Atunci Sfântul Ioan le-a răspuns: «Eu sunt un om muritor ca şi voi. Ci voi să credeţi în Cel Care m-a trimis, în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care este adevăratul binefăcător şi Lumina călăuzitoare a sufletelor oamenilor. El şi-a făcut milă de neamul omenesc, ce înfundat era în adâncurile necunoaşterii şi în înşelăciunea diavolilor. Şi El a binevoit, în mare mila Sa, să Se întrupeze din Sfânta Fecioară şi să fie Om, rămânând totodată Dumnezeu; Om, asemănător nouă în toate privinţele, în afară de păcat. El a fost răstignit cu voia Sa şi, prin moartea Sa, a biruit moartea, luând iadului sufletele celor aflaţi acolo şi slobozindu-le pe acestea. El a înviat în a treia zi şi ne-a trimis prin lume pe noi, ucenicii Săi, şi pe alţi învăţători întru numele Său, să vestim împărăţia Sa. Prin Sfântul Duh, El ne-a dat nouă putere mare asupra duhurilor necurate şi putinţa de a săvârşi minuni şi a vindeca tot felul de boli; şi, pentru aceasta, toate

neamurile se întorc spre Dumnezeul adevărat şi Atoatefăcătorul. Copiii mei, nu acoperiţi urechile voastre, ci depărtaţi-vă de minciună şi apropiaţi-vă de lumina adevărului».

Ioan i-a sfătuit şi i-a mângâiat cu acestea şi cu multe alte lucruri; şi mulţi dintre ei au crezut şi au fost botezaţi în casa lui Miron.

Filon, iudeul

În cetatea aceea era un iudeu pe nume Filon, bărbat învăţat şi care cunoştea bine legea lui Moise. El avea o soţie ce suferea de lepră. Odată a dat peste Ioan în piaţă şi a făcut vorbire cu el despre Cărţile lui Moise. La orice cuvânt al lui Ioan, el se împotrivea. Şi l-a înfruntat aşa pe Ioan timp de două zile. în a treia zi, el tot se mai încăpăţâna, chiar dacă făcuseră vorbire multă; aşa că Ioan a zis: «Filon, Filon, Sfintele Scripturi nu cer limbuţie, ci supunere faţă de învăţăturile lor şi o inimă curată». Pe când vorbeau astfel, s-au apropiat de un bărbat ce avea friguri şi care fusese culcat pe pământ de rudele sale, pentru ca să-l vindece Ioan în trecerea sa pe acolo. De aceea, pe când Ioan se îndepărta de Filon, un tânăr ce stătea lângă cel bolnav a strigat, zicând: «învăţător al creştinilor, te rog fierbinte, apropie-te de acest om bolnav şi vindecă-l!»

Atunci Ioan s-a alăturat lor şi a zis: «în numele lui Iisus Hristos, ridică-te şi mergi la casa ta».

Pe dată bolnavul s-a ridicat, cinstindu-l pe Ioan, şi s-a întors la casa lui, prea mărind pe Dumnezeu. Filon, care văzuse cele făcute de Ioan, a alergat la el, l-a luat de mână şi l-a întrebat: «învăţătorule, ce este iubirea?»

Apostolul a răspuns: «O, păstorule al legii, Dumnezeu este iubire; şi cel ce are iubire pe Dumnezeu îl are!»

Filon a continuat: «Dacă este aşa, arată iubirea lui Dumnezeu şi vino acasă la mine. Să mâncăm împreună pâine, ca Dumnezeu să fie cu noi».

Îndată Ioan a mers cu el. De cum au intrat în casa lui Filon, soţia acestuia a fost curăţată de lepră. Filon, mai înainte încăpăţânat şi gâlcevitor, a căzut acum la pământ în faţa apostolului şi a zis: «învăţătorule, nu te supăra pe mine pentru cuvintele pe care le-am rostit împotriva învăţăturilor tale, ci înseamnă-ne pe mine şi pe a ta gazdă, soţia mea, cu pecetea lui Hristos».

Atunci Ioan le-a dat învăţătură şi i-a botezat, pe ei şi pe toţi cei din casa lor, rămânând acolo timp de trei zile.

Preotul lui Apollo

Apoi am plecat din casa lui Filon şi am mers într-un loc lângă mare, unde erau adunaţi mulţi dintre cei învăţaţi de Ioan. Au venit acolo şi preoţii lui Apollo, care merseseră la Chinops pentru a vorbi împotriva lui Ioan.

Unul dintre ei, voind să încerce pe Ioan, a zis apostolului: «învăţătorule, am un fiu olog de ambele picioare. Vindecă-l, ca să cred şi eu în Cel răstignit».

Şi Ioan a zis preotului: «Dacă vei crede în Hristos, El va vindeca pe fiul tău».

El a răspuns: «Nu, mai întâi fă-l bine pe fiul meu şi apoi voi crede».

Atunci Ioan a zis cu glas tare: «Nu încerca pe Cel care nu poate fi încercat! Nu lăsa lipsa ta de credinţă să devină ocară! Pentru că în numele lui Iisus Hristos vei fi schilodit de ambele picioare!»

Şi, în aceeaşi clipă, muşchii şi vinele acelui bărbat s-au înmuiat şi el a căzut la pământ, rămânând nemişcat.

Atunci Ioan a spus celuilalt preot: «Mergi la casa acestui paralitic şi arată ucenicului meu copilul bolnav». Aşa încât am mers la casa acelui preot şi am zis suferindului: «Ioan, apostolul lui Hristos, mi-a spus să mă grăbesc la tine în numele Celui Răstignit». În aceeaşi clipă, tânărul s-a ridicat şi m-a urmat. A venit în faţa lui Ioan şi i s-a închinat.

Preotul schilod de ambele picioare şi-a văzut fiul şi a strigat printre lacrimi, cu glas tare: «Ai milă de mine, ucenic al milostivului Dumnezeu!»

Ioan şi-a făcut milă de el şi, însemnându-l de trei ori cu semnul crucii, l-a lăsat iarăşi sănătos.

Toţi cei care stăteau prin preajmă s-au minunat de puterea lucrărilor lui Hristos şi au crezut. Aşa că, ceva mai târziu, Ioan a botezat pe acel preot şi pe fiul său, precum şi pe toţi din casa lor.

Vindecarea bărbatului bolnav de idropică

A doua zi am mers într-un loc unde era o boltă numită Domestia; şi acolo se adunaseră mulţi dintre cei învăţaţi de Ioan.

În apropiere se afla un bărbat ce suferea de şase ani de idropică. Boala îl marcase atât de tare, încât nici nu mai putea vorbi. Prin semne, el a cerut hârtie şi cerneală şi a scris lui Ioan acestea: «Către apostolul şi ucenicul lui Hristos! Miluieşte-mă pe mine, nefericitul suferind, şi ia de la mine boala aceasta».

Ioan a luat hârtia şi a scris, răspunzând: „Bărbatului bolnav de idropică, de la Ioan, apostolul lui Hristos: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, recapătă-ţi sănătatea».

Când idropicul a primit scrisoarea, s-a ridicat pe loc, de parcă fusese sănătos de când lumea.

Când oamenii au văzut aceasta, au strigat tare: «Mărire ţie, Dumnezeul lui Ioan, Cel care săvârşeşti minuni atât de mari!»

Mulţi dintre ei au dorit să fie botezaţi, printre care şi bărbatul care fusese idropic şi care a căzut la picioarele lui Ioan şi l-a rugat să-l lumineze. Şi Ioan l-a învăţat şi l-a botezat în aceeaşi zi.

Soţia cârmuitorului Achila

În acea vreme, s-a întâmplat ca soţia cârmuitorului Achila să se afle de trei zile în chinurile facerii, neputând naşte copilul. Ea era pe moarte.

Guvernatorul a trimis oamenii lui la Ioan, rugându-l pe acesta din toată inima: «Bărbat al lui Dumnezeu, vino degrabă şi ne ajută!»

Apostolul s-a dus repede şi, îndată ce s-a apropiat de casă, femeia a născut.

Guvernatorul a rostit: «După cum se vede, ai adus binecuvântarea în casa noastră».

Ioan a răspuns: «De vei crede în Mântuitorul Hristos, mântuirea va intra în casa ta».

Guvernatorul a răspuns: «Am crezut şi cred în Cel care te-a trimis pe tine, în Hristos Care este Mântuirea tuturor oamenilor». Şi apostolul lui Hristos l-a învăţat şi l-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Şi soţia lui Achila a dorit să fie botezată, dar Ioan i-a zis: «Nu se cuvine să fii botezată înainte de a trece patruzeci de zile de când ai născut».

Atunci cârmuitorul a încercat să-i dea lui Ioan o sumă mare de bani, zicând: «Ia aceasta, părinte, de la fiul tău şi binecuvântează casa mea».

Apostolul lui Hristos a răspuns: «Nu se poate binecuvânta casa ta pentru bani. Dar mergi tu însuţi şi împarte-i săracilor; şi astfel casa ta va primi binecuvântarea».

Am rămas la casa cârmuitorului timp de trei zile şi apoi ne-am întors la casa lui Miron, unde s-au adunat mulţi oameni şi Ioan a binevestit. Mai târziu a hirotonit preoţi şi ei au ţinut Sfânta Liturghie şi toţi s-au împărtăşit cu Sfintele Taine, primind harul Domnului Căruia i se cuvine mărire şi slavă în vecii vecilor. Amin.

Jertfele omeneşti în Mirinusa

După ce am stat în Flora timp de trei ani, am părăsit locul acela şi am mers până ce am ajuns în cetatea Mirinusa. Era prima zi din august. Am mers într-un loc numit Piasterion, unde se adunaseră conducătorii cetăţii. Cu ei era un tânăr legat cu lanţuri de fier, ţinut pironit la pământ.

Ioan a întrebat pe unul dintre cei ce stăteau în preajmă: «Pentru ce a fost legat acest tânăr?»
Bărbatul a răspuns: «în prima zi a fiecărei luni noi oferim o jertfă curată binefăcătorului nostru, lupul».

Ioan a zis: «Şi ce este acest lup, aş vrea să ştiu?»

Omul a răspuns: «Noi îl cinstim pe marele zeu-lup, pe care îl sărbătorim astăzi. Dacă doreşti să-l vezi, vino înaintea ceasului al patrulea al zilei. Atunci vei vedea preoţii mergând împreună cu oamenii acolo unde apare zeul. Mergi cu ei şi vei vedea pe zeul nostru».

Ioan a mai zis: «Văd că eşti un bărbat simţitor, cunoscător şi plin de toate virtuţile. De vreme ce eu sunt un străin şi vreau să văd lupul, arată-mi-l, te rog, şi îţi voi oferi un dar însemnat».
Bărbatul s-a învoit să-i arate lui Ioan lupul. El ne-a dus la un râu şi a zis: «De aici iese zeul nostru şi se arată oamenilor». Brusc, pe când noi vorbeam aşa, cam

înjurul celui de-al patrulea ceas al zilei (10.00 dimineaţa), din apă a ieşit un diavol având chip de lup uriaş.

Ioan l-a văzut şi a zis: «Vorbesc ţie, duh rău».

Diavolul a stat în loc.

Ioan l-a întrebat: «De câţi ani eşti tu aici?»

Diavolul a răspuns: «De o sută şaizeci şi cinci de ani».

Ioan a continuat: «îţi poruncesc ţie, în numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, depărtează-te şi nu te mai întoarce niciodată pe ostrovul acesta şi rămâi în pustietate şi în locuri părăsite».

Atunci diavolul a dispărut pe loc. Omul, văzând marele semn înfăptuit de Ioan, a căzut la picioarele lui, zicând: «Stăpâne, spune-mi, te rog, cine eşti, căci văd că tu porunceşti zeilor şi ei ţi se supun ţie cu tremur».

Ioan a zis: «Eu sunt Ioan, apostolul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cel pe care-l numeşti lup este un duh rău, care duce în ispită sufletele oamenilor. Dar Hristos m-a trimis să izgonesc diavolii şi să arăt oamenilor calea adevărului».

Când bărbatul a auzit aceasta, a zis lui Ioan: «Te rog, o, bărbat al lui Dumnezeu, fă-mă şi pe mine rob al lui Hristos». Aşa că Ioan l-a învăţat şi l-a botezat în râul acela.

În timp ce Ioan mai sfătuia încă pe bărbatul cel luminat, iată, preoţii diavoleşti au adus pe tânărul ce trebuia jertfit pentru diavol, legat cu lanţuri de fier. Ei i-au legat picioarele şi au făcut pregătirile cele de trebuinţă. Cu suliţe în mâini, au început să-l aştepte pe diavol. Aceasta deoarece diavolul apărea mai întâi ca nălucă, înnebunindu-i de teamă şi cutremur, iar apoi îl omora pe tânărul adus drept jertfă. Mult timp au aşteptat ei ca diavolul să se arate din apă.

Ioan s-a apropiat încet de ei şi a zis: «O, bărbaţilor, voi sunteţi amăgiţi de diavoli. Cel pe care voi îl luaţi drept zeu, lupul, este un diavol. Eu l-am alungat de pe această insulă, în numele lui Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului meu. De ce mai stăruiţi în această nelegiuită jertfire? Dezlegaţi-l pe tânăr şi lăsaţi-l să plece. Vă voi amănunţi totul despre acest diavol, care până acum v-a amăgit şi v-a ispitit sufletele».

Preoţii au rămas înmărmuriţi la auzul acestor cuvinte, căci nimeni nu cutezase vreodată să vorbească astfel în acel loc, de teama diavolului.

Atunci Ioan a continuat: «Bărbaţi, ascultaţi cele spuse de mine! Dezlegaţi pe acest tânăr! Încetaţi această nesocotită şi fără de rost închinare la diavoli, încetaţi jertfirea de oameni, pentru că ei sunt icoana lui Dumnezeu! Căci eu am alungat acest lup şi l-am trimis în întuneric prin puterea Dumnezeului meu».

Nici acum preoţii nu au cutezat să răspundă lui Ioan. Atunci el s-a apropiat de tânărul legat şi l-a slobozit zicând: ***«întoarce-te în cetate, la părinţii tăi».***

Apostolul a spus acestea deoarece nimănui dintre rudele celui jertfit nu-i era îngăduit să se apropie de locul în care lupul îşi sfâşia prada. Apoi Ioan s-a apropiat de preoţi şi a luat suliţele din mâinile lor, în vreme ce aceia stăteau înmărmuriţi. Şi nimeni nu a cutezat să-i spună lui Ioan vreun cuvânt, căci toţi erau fermecaţi şi se minunau de pieirea zeului lor. Cu timpul, s-au întors în cetate.

Apoi Ioan s-a dus într-un loc numit Bolta Mică; şi mulţi au venit în jurul lui. El a început a-i învăţa şi a-i binevesti despre Hristos. Mulţi dintre cei ce ascultau au crezut şi au prea mărit pe Dumnezeu pentru că a scăpat pe cel ce trebuia jertfit şi pentru că a făcut să piară diavolul cel rău şi, odată cu el, sîngeroasele fapte pe care acest necurat le săvârşea.

Moartea lui Monon în casa de baie

Preoţii lui Zeus erau încrâncenaţi foarte împotriva lui Ioan. Unul dintre ei avea un fiu, Monon, care se îmbăia zilnic la baia publică a cetăţii. Într-o zi, Monon a fost sugrumat de un duh rău ce stăpânea casa de baie.

Când tatăl său, preotul, a auzit, a fugit la casa de baie, dar a găsit acolo doar leşul. Atunci s-a grăbit la Ioan şi i-a zis: «învăţător al creştinilor, iată, a venit timpul să cred şi eu în Dumnezeul pe care-L predici! Fiul meu a fost sugrumat de un duh rău în casa de baie; şi eu ştiu că, dacă tu vrei, poţi să-i redai viaţa, căci am aflat toate câte ai făcut în cetatea Flora».

Ioan a zis preotului: «Crezi tu că eu pot face aceasta?»

El a răspuns: «Da, cred!»

Atunci Ioan l-a luat de mână şi l-a dus la locul din baie unde zăcea trupul tânărului; şi l-au aşezat pe acesta la picioarele lui Ioan. Tatăl a început să plângă amar şi a zis apostolului: «în numele Dumnezeului pe care-L predici, ai milă de mine şi ridică pe fiul meu».

Atunci Ioan a rostit o rugăciune şi, luând mâna celui mort, a zis: «în numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ridică-te!»

Şi îndată tânărul s-a ridicat şi Ioan i-a zis: «Ce ţi s-a întâmplat? Cum ai păţit aceasta?»

Tânărul a răspuns: «Pe când mă spălam în baie, a intrat pe uşă un bărbat negru la faţă şi m-a sugrumat!» Ioan şi-a dat seama că acesta era diavolul care fusese alungat de el din casa de baie a lui Dioscoride, din Efes. De aceea a mers în baie şi a zis: ***«Cu tine vorbesc, duh rău. Spune-ne, de câţi ani eşti aici?»***
Diavolul a strigat, zicând: «De şase ani. Mai înainte am stăpânit casa de baie a lui Dioscoride din Efes şi am sugrumat pe fiul acestuia. Apoi am fost alungat de tine. Te rog, nu mă alunga şi din acest loc!»

Atunci Ioan s-a adresat duhului rău, zicând: «în numele lui Iisus Hristos Cel Răstignit, îţi poruncesc ţie să te depărtezi de la acest ostrov şi să nu mai apari niciodată printre oameni, ci să stai în loc sălbatic şi nelocuit».

Şi diavolul a pierit pe dată, supunându-se cuvântului lui Ioan. Preotul, văzând toate acestea, s-a dezis de amăgirea sa strămoşească şi a căzut la picioarele lui Ioan, spunând: «Iată, cu, fiul meu şi toţi cei ai casei mele suntem în faţa ta; şi, orice ne vei zice, ne vom supune şi vom face».

Ioan i-a zis: «Ştiu cu adevărat că Dumnezeu a făcut să se abată aceasta asupra fiului tău pentru binele sufletelor voastre. Toate acestea te-au făcut să cunoşti adevărul. Mai înainte te împotriveai cuvântului credinţei. Acum crezi în Cel Răstignit, Care te va mântui atât pe tine, cât şi casa ta».

Preotul a răspuns: «Cred cu toată fiinţa mea, o, ucenic al adevăratului Dumnezeu». Apoi ne-a luat la casa lui şi a cerut să fie botezat. După ce Ioan l-a învăţat cele de trebuinţă şi l-a sfătuit, i-a botezat pe toţi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Fiul văduvei

Am rămas acolo timp de şapte zile, bucurându-ne de minunile săvârşite de Dumnezeu prin Ioan. Apoi am plecat şi am mers într-un loc numit Flogheon. În apropiere se adunaseră toţi locuitorii cetăţii pentru a-l asculta pe Ioan.

În acest timp, o văduvă şi-a croit drum prin mulţime şi a căzut la picioarele lui Ioan, zicând: «Slujitor al lui Dumnezeu, chem ca martor pe Dumnezeul în care crezi şi pe care-L vesteşti: ai milă de mine!»

Ioan a întrebat-o: «Ce vrei să fac?»

Femeia a continuat: «Soţul meu a murit şi m-a lăsat cu un copil de trei ani pe care l-am crescut cu mare chin şi greutate pentru ca să fie în rând cu lumea. Acum, un diavol a intrat în el şi am cheltuit tot ce aveam prin temple pentru sfintele zeităţi, precum şi pentru preoţii arţăgoşi, dar nu am izbutit să fac nimic bun pentru copilul meu prin toate acestea. De aceea te rog fierbinte, apostol al bunului Dumnezeu, ai milă de oropsita de mine şi vindecă pe fiul meu».

Apostolul a spus: «Mergi şi adu-l ca să-l pot vindeca».

Femeia a crezut cuvintele lui Ioan şi s-a grăbit spre casa ei şi a zis fiului suferind: «Vino, să mergem la Ioan, apostolul lui Hristos, ca să te vindece».

De îndată ce a rostit aceste cuvinte, diavolul l-a părăsit, chiar înainte de a merge la Ioan. Totuşi mama sa l-a adus la Ioan, aşa cum era, adică teafăr.

Când mulţimea l-a văzut, a fost uimită şi prea slăvea pe Dumnezeu Care, prin apostolul Său, săvârşea mari minuni. Mulţi dintre cei ce au văzut aceasta au crezut şi au fost botezaţi de Ioan.

Atunci Ioan a luat pe tânăr de mână şi a însoţit pe cei doi, pe fiu şi pe mamă, la casa lor. Acolo le-a dat învăţătură şi i-a botezat; şi am rămas la casa lor timp de trei zile.

Nimicirea templului lui Dionysos

În a patra zi am plecat din casa lor şi am mers într-o piaţă unde se adunaseră mulţi oameni pentru a asculta învăţăturile lui Ioan. Apostolul ştia că în acea zi idolatrii aveau să aibă mare sărbătoare pentru zeul Dionysos (Bachus), aşa că a mers şi a stat în apropierea templului, învăţând şi certând oamenii să se întoarcă la Dumnezeu, să se pocăiască şi să aibă credinţă în Domnul nostru Iisus Hristos.

El a mai zis: «O, bărbaţi, de vreme ce Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui şi l-a înălţat dându-i cuget, nu se cuvine să vă purtaţi mai fără de minte decât dobitoacele proaste, ducând o viaţă neîmplinită şi trăind în ruşine, necinstindu-vă pe voi înşivă şi întinând spiţa omenească».

Acestea şi multe alte lucruri a mai vorbit Ioan. Atunci preoţii lui Dionysos au venit la el şi i-au zis: «Pleacă de aici şi nu răzvrăti oamenii! Ne strici sărbătorirea divinului Dionysos».

Ioan nu i-a băgat în seamă, ci tot învăţa mulţimea să stea departe de proslăvirea duhurilor celor rele în această destrăbălată adunare. În templu, bărbaţii şi femeile serbau pe Dionysos cu mâncare şi băutură; şi petrecând aşa, se îmbătau şi să-vârşeau mari ticăloşii în cinstea acestei rele zeităţi.

Preoţii desfrânaţi îl urmăreau pe Ioan. Şi, lăsându-l să continue, în timp ce oamenii stăteau şi ascultau, ei s-au amestecat prin mulţime; şi când ademenind, când ameninţând, încercau să-i îndepărteze pe oameni de Ioan. Ei l-au legat apoi şi l-au dus într-un loc îndepărtat, unde l-au bătut cu cruzime. Lăsându-l legat şi pe jumătate mort, ei s-au întors la petrecerea lor ruşinoasă. După obicei, mai întâi au intrat ei singuri în templu, pentru a înfăptui taine drăceşti şi a se înfrupta din hrana pângărită, oferită idolilor.

Între timp, Ioan, care fusese lăsat să zacă la pământ, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***«O, Dumnezeule, Tată al tuturor nădejdilor noastre, Iisuse Hristoase, după cum ai binevoit ca prin Samson să prăbuşeşti stâlpii pe care se ţinea marele templu al filistenilor, tot aşa fă acum ca această capişte a risipei să fie dărâmată».*** De îndată ce a încheiat Ioan rugăciunea, templul s-a dărâmat din temelii, zdrobind doar pe cei doisprezece preoţi ce se aflau în el, dar fără a lovi şi mulţimea. Oamenii, îngroziţi, l-au dezlegat pe Ioan, rugându-l să nu-i omoare.

Vrăjitorul Noeţian

În acea cetate locuia un vrăjitor renumit, ce se chema Noeţian. El avea o soţie pe nume Fora şi doi fii, Raz şi Policarp. Noeţian era un vrăjitor foarte învăţat şi avea multe cărţi cu ajutorul cărora chema diavolii. De aceea, când a aflat despre nimicirea templului lui Dionysos prin rugăciunile lui Ioan şi de moartea şi îngroparea sub dărâmături a preoţilor, el s-a întristat şi s-a întărâtat împotriva lui Ioan. Apoi, cuprins de o râvnă satanicească, s-a apropiat de sfântul apostol şi i-a zis: «Iată, noi te iubim şi credem cu toţii cuvintele tale. Nu-ţi cerem nici o lămurire cu privire la dărâmarea templului. Dar pentru a fi deplin încredinţaţi de

nepărtinirea şi de cinstea inimii tale, precum şi de faptul că Dumnezeul propovăduit de tine este cu adevărat viu, înviază pe cei doisprezece preoţi care au fost striviţi sub templu».

Ioan i-a răspuns: «Dacă acei doisprezece preoţi ar fi meritat să trăiască, ei nu ar fi pierit, de vreme ce mulţimea de oameni a rămas nevătămată. Pricina morţii lor a fost chiar ticăloşia lor».

Noeţian a răspuns: «Pentru binele şi slava ta, primeşte să faci cele ce ţi-am cerut. Iarăşi îţi spun, ridică pe cei morţi, ca să cred şi eu în Cel Răstignit. Ar trebui să ştii că şi eu pot să-i înviez; dar atunci vei suferi urmările pentru nimicirea templului».

Atunci Ioan i-a zis: «Nu te amăgi, Noeţian; ştiinţa ta este doar vrăjitorie şi-ţi faci nădejdi deşarte».
La aceste cuvinte, vrăjitorul s-a dus în drumul lui, întristat peste măsură. Şi-a oprit privirea din nou asupra ruinelor templului şi, vrăjind asupra lor, a chemat doisprezece diavoli care s-au înfăţişat cu chipul preoţilor morţi. Noeţian le-a poruncit să-l omoare pe Ioan şi să se întoarcă la el. Dar diavolii au zis: «Nu stă în puterile noastre să-l omorâm. Nici măcar nu putem să apărem acolo unde este el. Trebuie să aduci acolo oamenii care, văzându-ne, să omoare cu pietre pe Ioan».

Dar, prin harul Sfântului Duh, toate acestea au fost descoperite lui Ioan. Şi el mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, pe când se va apropia Noeţian, ia-o pe celălalt drum, către templul ruinat. Vei vedea acolo doisprezece diavoli cu chipul preoţilor morţi şi le vei spune: Aşa zice Ioan, apostolul lui Hristos: Plecaţi de pe acest ostrov în loc pustiu».***

Ioan încă îmi vorbea cînd, iată, Noeţian venea strigând cu glas tare: «Bărbaţi şi fraţi, aţi plecat urechea la cuvintele mincinoase ale acestui şarlatan. Iată, aşa cum v-am făgăduit, voi învia preoţii pe care acesta i-a socotit nevrednici de a trăi. Dacă îl omorâţi, în scurt timp voi reface şi templul. Veniţi, dar, voi toţi, afară de acest înşelător, să vedeţi preoţii înviaţi». Atunci toţi cei fără de judecată l-au urmat, părăsindu-l pe Ioan.

Cei ce plecaseră şi erau conduşi de Noeţian chibzuiau cum să dea morţii pe Ioan. Dar eu, mergând pe altă cale, am ajuns înaintea lor la locul unde diavolii aşteptau, având chipul preoţilor morţi. Auzind porunca apostolului, diavolii s-au împrăştiat pe loc. Şi iată! Noeţian a sosit împreună cu oamenii şi, negăsind pe diavoli, a fost mâniat foarte. Mai întâi a înconjurat o dată templul, vrăjind şi încercând să-i cheme, dar în zadar.

Oamenii au aşteptat în acel loc un timp îndelungat, iar apoi au început să murmure împotriva vrăjitorului. Ei au început a zice: «Ne-ai amăgit şi ne-ai îndepărtat de cuvintele dătătoare de viaţă ale învăţătorului nostru Ioan. Şi acum cu ce obraz ne vom întoarce la el, care ne-a sfătuit atât, iar noi l-am părăsit pentru a te urma pe tine, un mincinos?»

Unii se gândeau să omoare pe Noeţian şi ziceau: «Ceea ce ai vrut să faci învăţătorului nostru îţi vom da ţie!» Dar alţii ziceau: «Nu aşa ne sfătuieşte învăţătorul nostru. Nu trebuie să ne pripim».

Între timp a venit Ioan, iar ei i-au zis: «învăţătorule, te rugăm, bunule: îndură-te de copiii tăi nechibzuiţi, căci noi am părăsit izvorul cel dulce şi ne-am dus la cel înveninat cu fiere. Iată, acest mincinos ne-a amăgit şi noi eram gata să te omorâm. îl avem aici şi vom face cu el orice vei porunci tu, căci merită să fie ucis».

Ioan li s-a adresat: «Copiii mei, lăsaţi întunericul să stea în întuneric. Noi suntem fii ai luminii, mergeţi deci către lumină şi întunericul nu vă va putea învălui, căci adevărul lui Hristos în noi este».

Iată de ce Ioan nu a vrut nicidecum să îngăduie uciderea lui Noeţian. Atunci mulţi dintre cei de acolo au cerut să se apropie de lumina lui Hristos. Dar apostolul i-a trimis pe la casele lor, căci era seara târziu. A doua zi, la Ioan au venit mulţi pentru a fi botezaţi. El le-a dat învăţătura cea de trebuinţă şi i-a botezat în râu. Aceştia au fost două sute douăzeci la număr.

Chiar şi după ce a fost martor la toate aceste minuni, Noeţian nu s-a lăsat de lucrările sale rele şi, prin vrăjile sale, a preschimbat apa în sânge.

Ioan a văzut aceasta şi, înălţând o rugăciune, a curăţat apa, după care s-a rugat: ***«O, Doamne Iisuse Hristoase, aşa cum altădată ai abătut şi ai îmblânzit în chip nevăzut pe cei ce erau împotriva prorocului tău Ilie, tot aşa îmblânzeşte pe Noeţian, orbindu-l, pentru ca el să Te poată vedea cu ochii sufletului său».***

Vrăjitorul a orbit pe loc şi a fost adus de mână în faţa lui Ioan, cerându-i sfântului îndurare şi să fie însemnat şi el cu pecetea credinţei creştine.

Atunci Ioan a zis: «Mulţumesc Dumnezeului meu că, în mare bunătatea Sa, nu te-a lăsat pradă diavolilor». După ce l-a sfătuit îndelung, el l-a botezat; şi, după aceasta, Noeţian şi-a recăpătat vederea. Atunci a căzut la picioarele lui Ioan şi l-a rugat să vină cu el acasă: şi aşa s-a şi întâmplat.

Când Ioan a intrat în casa lui, toţi idolii s-au rostogolit şi s-au sfărâmat în bucăţele. Acest fapt l-a întărit şi mai mult pe Noeţian în credinţa creştinească. Şi soţia şi fiii săi au crezut şi au fost botezaţi. Văzând această minune, slugile sale au fost cuprinse de evlavie; şi crezând, au fost botezaţi.

Noi am rămas la casa lui timp de zece zile, bucurându-ne de harul lui Dumnezeu. După aceea, Ioan i-a binecuvântat şi i-a lăsat în mâinile Domnului.

Apoi am părăsit cetatea Mirinusa şi am mers în cetatea Caron, aflată la trei mile depărtare.
Odată ajunşi acolo, am fost primiţi de un iudeu pe nume Faust, care a crezut şi a fost botezat împreună cu toţi cei din casa lui. Am rămas acolo un timp îndelungat.

Procliana şi Sosipatru

S-a întâmplat ca cârmuitorul Patmosului să fie înlocuit de cârmuitorul Insulelor Ciclade. Numele său era Marcu şi, deşi era un păgân grec, îi iubea pe creştini. El a găsit de cuviinţă să cerceteze toate cetăţile insulei, printre care Flora şi Caron, căci în aceste aşezări se făcea mult comerţ.

La acea vreme, în Caron locuia o văduvă bogată şi frumoasă, pe nume Procliana. Fiul ei, Sosipatru, era un tânăr de douăzeci şi patru de ani. Acesta era plăcut la înfăţişare şi se purta cuviincios, semănând mult Sfântului Iosif din Vechiul Testament.

Procliana, ispitită de diavol, s-a înflăcărat de dorinţă faţă de fiul ei şi încerca prin toate mijloacele să-l atragă la fapte ruşinoase. Într-o zi, mai neruşinată ca niciodată, ea i-a zis lui Sosipatru: «Sosipatru, fiul meu, am bani şi multe bunătăţi. De aceea hai să mâncăm, să bem şi să petrecem. Dar ascultă, să nu aduci altă femeie. Eu nu sunt bătrână, ci tânără şi frumoasă. Aşa încât eu îţi voi fi soţie, iar tu vei fi soţul meu. Şi nu voi aduce nicicând alt bărbat în casă şi nici vreunei femei nu-i voi îngădui să intre». Ea era într-adevăr foarte frumoasă şi gândurile ei erau pline de închipuiri păcătoase cu fiul ei, aducătoare de mari nelegiuiri.

S-a întâmplat că, într-o zi, pe când Ioan propovăduia într-un loc public, iar unii din mulţime i se împotriveau, Sosipatru s-a apropiat şi a stat lângă Ioan.

Apostolul s-a întors, l-a privit şi i-a zis drăgăstos: «Sosipatru, fiul meu!»

Sosipatru a răspuns: «Vorbeşte, părinte!»

Ioan a continuat: ***«Era într-o cetate o femeie pe nume Apati (nume ce înseamnă amăgire), care avea un fiu pe nume Mi-apatomenos (adică neamăgit). Şi diavolul a urzit gânduri rele, făcând-o pe Apati să-l supere ani de zile la rând, însă fără nici o izbândă. Atunci ea l-a ponegrit în faţa unui judecător care îi era rudă. Acesta a poruncit în mod nechibzuit ca Mi-apatomenos să fie pedepsit cu cruzime. Însă dreptatea dumnezeiască a curăţit ceea ce era curat şi a înnegrit ceea ce era întunecat. Care dintre cei doi, o, Sosipatru, este drept şi demn de laudă: mama sau fiul?»***

Tânărul, precum pământul crăpat, însetat de ploaie, şi-a dat seama că Ioan vorbea despre cele întâmplate în casa lui; şi a zis: «Drept este de a lăuda fiul şi de a o osândi pe mamă».

Atunci Ioan a zis: ***«De aceea mergi în pace la casa ta şi lasă pe mama ta să-ţi fie mamă cu adevărat şi nu ca Apati».***

Sosipatru a căzut la picioarele lui Ioan şi l-a rugat să vină cu el pentru a-i oferi ospitalitate. Aşa că Ioan a mers cu el.

De cum am intrat în casă şi Procliana ne-a văzut, s-a înfuriat foc. Ea l-a chemat pe Sosipatru şi i-a zis: «Nu ţi-am spus să nu aduci bărbaţi străini în casă şi că eu nu voi lăsa nici o femeie străină să intre? De ce atunci ai adus pe aceşti amăgitori şi batjocoritori?»

Sosipatru i-a răspuns: «Să nu crezi că aceşti oameni au intrat în casa noastră cu gânduri necurate. După ce vom sta la masă şi vom mânca pâine, ei vor merge în drumul lor».

Procliana a răspuns, zicând: «Nu, ei nu vor mânca, ci eu îi voi scoate afară într-un chip ruşinos. Poate că ei îţi vor suci minţile şi tu îţi vei dispreţui mama. Atunci voi muri de durere din pricina ta».

Dar Sosipatru a început s-o ia cu binişorul pentru a o linişti şi i-a zis: «Nu se află om pe lume, mama mea, care să mă facă să-mi schimb părerea despre tine ori să te urăsc şi să mă întorc de la tine. Lasă-mă doar să ospătez aceşti oameni şi pe urmă voi face orice-ţi va dori inima». Aşa încât Procliana s-a lăsat înduplecată de cuvintele fiului său, sperând ca acesta să se plece dorinţelor ei destrăbălate şi nelegiuite.

Masa a fost întinsă înaintea noastră şi numai Sosipatru ne-a slujit şi a stat la masă cu noi. Procliana s-a aşezat pe aproape, pentru a ne supraveghea, ca nu cumva Ioan să spună ceva ce ar putea schimba judecata fiului ei.

După ce am mâncat, Ioan a zis: «Vino, Sosipatru, fiul meu, şi ne petrece până la uşă ca să ieşim».

Sosipatru s-a dus, fiind urmat de Procliana care dorea să se încredinţeze că el se va întoarce repede. După ce am ieşit pe uşă, Sosipatru a vrut să meargă cu noi pentru a asculta cuvintele lui Ioan, pline de învăţăminte. însă Procliana a luat pe fiul ei de braţ şi a zis: «Vino cu mine în casă, fiul meu, căci nu-ţi îngădui să mergi împreună cu ei».

El a răspuns: «Mamă, lasă-mă să-i însoţesc pe aceşti oameni, ca să le arăt drumul, iar apoi mă voi întoarce la tine».

Dar ea, având în sine sămânţa rea a pustiirii şi otrava ucigătoare a dorinţei, a zis fiului ei: «Nu vei mai părăsi această casă până ce nu îmi vei îndeplini dorinţa».

Sosipatru s-a tulburat mult auzind acestea, deoarece a înţeles că Procliana vorbea despre poftele-i drăceşti, atât de des arătate lui în ultima vreme. Dar el i-a zis: «O, mamă, nu mai vorbi pe ocolite de lucruri nemaivăzute, ci mergi în casă şi eu mă voi întoarce la tine repede». însă ea stăruia şi îl ţinea de mână. Atunci el şi-a tras mâna şi ne-a urmat.

După patru zile, nu se întorsese încă acasă, temându-se de aducătoarele de păcat ispite ale mamei sale, căci fusese sfătuit de Ioan.

În acest timp, Procliana era chinuită de pofte trupeşti, de dorinţe ruşinoase pe care simţea că nu le mai poate îndura. După a patra zi, ea a pornit în căutarea lui Sosipatru.

În momentul acela, Ioan îi învăţa pe oameni într-o piaţă publică, iar Sosipatru era şi el de faţă. Procliana, văzându-l, s-a fâstâcit şi s-a amestecat în mulţime. Fără a se lăsa văzută de fiul ei, ea l-a ocolit şi s-a oprit în faţa lui, Sosipatru nemaiputând da înapoi. Ea s-a prins de hainele lui şi a început să strige cu putere.

El i-a zis: «O, mama mea, linişteşte-te, şi voi face orice vei voi». El încerca să se sloboadă din mâinile mamei sale şi între ei a început o luptă. Neputându-l convinge s-o urmeze şi să-i satisfacă dorinţele necurate şi nelegiuite, Procliana s-a mâniat şi

şi-a ieşit din fire. Ajutată de diavol, femeia scotea ţipete sălbatice şi vaiete de parcă i s-ar fi întâmplat cine ştie ce mare rău. Doi magistraţi ai cârmuitorului Marc i-au luat pe amândoi şi i-au dus în faţa acestuia.

Procliana, fără pic de ruşine, şi-a scos acoperământul de pe cap şi a început a-şi smulge părul plângând şi strigând în faţa cârmuitorului: «Rog pe înălţimea voastră să plece urechea la cuvintele mele. Soţul meu a murit şi m-a lăsat cu un copil de trei ani, care acum are douăzeci şi patru. Cu multă trudă şi osteneală l-am crescut până la această vârstă. în ultimele zece zile el m-a tot necăjit şi chiar m-a atacat încercând să mă facă să am legături ruşinoase cu el». Auzind aceasta, cârmuitorul a crezut-o pe Procliana şi s-a supărat amarnic pe Sosipatru. Fără a asculta ce avea de spus în apărarea sa curatul şi nevinovatul tânăr, a poruncit pe loc ca acesta să fie cusut pe loc într-un sac de piele, împreună cu nişte şerpi veninoşi, şi să fie aruncat în mare.

Aflând aceasta, Ioan s-a grăbit să se împotrivească acestei osânde nedrepte şi s-a înfăţişat curţii, adresându-se cârmuitorului cu glas tare: «O, cârmuitorule, judecata ta este nedreaptă faţă de acest tânăr chibzuit şi fără vină!»

Când Procliana l-a văzut pe Ioan, a strigat tare, văitându-se: «Iată bărbatul care l-a stricat pe fiul meu şi l-a învăţat să facă acest lucru vrednic de osândă; căci el a venit în casa mea şi a mâncat pâine şi i-a insuflat nestatornicului meu fiu această purtare dezgustătoare».

Guvernatorul dădea mai multă ascultare cuvintelor femeii şi nu celor spuse de Ioan, căci martorii spuneau că ea era foarte înfrânată şi aspră cu ea însăşi. De aceea cârmuitorul a poruncit ca şi Ioan să fie luat şi să îndure aceeaşi osândă aducătoare de moarte, ca şi Sosipatru, adică să fie cusut într-un sac de piele cu reptile veninoase.

Ioan îi privea pe cei care se pregăteau să ducă la îndeplinire ordinul cârmuitorului. Fiind într-o astfel de strâmtoare, el se ruga în gând la Dumnezeu. Dintr-o dată, pământul s-a cutremurat şi mâna cârmuitorului, cu care acesta semna osânda sfântului, s-a uscat. Procliana, a cărei mână dreaptă era ridicată cu putere împotriva lui Ioan, cu mincinoasele ei cuvinte, s-a uscat de asemenea şi s-a făcut ca de piatră, iar ochii i-au ieşit din orbite văzând aceasta. Judecătorul a fost îngrozit, iar toţi ceilalţi au căzut la pământ ca morţi.

Doar Ioan şi Sosipatru au rămas în picioare lângă sacii de piele cu târâtoare veninoase.

Văzând aceasta, cârmuitorul a strigat tare lui Ioan: «Bărbat al lui Dumnezeu, roagă-te ca mâna mea să-şi revină şi ca să înceteze cutremurul pământului, căci şi eu cred în Dumnezeul pe care-L propovăduieşti tu!»

Atunci Ioan a ridicat ochii la ceruri şi, oftând, a strigat: «Fiu şi Cuvânt al lui Dumnezeu Tatăl, Care cu mâna Ta atotputernică ai înfăptuit acestea pentru a dezmetici pe cei nebuni şi necumpătaţi, coboară asupra noastră mulţimea milostivirilor Tale nemăsurate şi fă-i teferi înapoi pe toţi, căci Tu eşti Împăratul veacurilor şi toată puterea şi stăpânirea a Ta este, o, Iisuse Hristoase».
De cum şi-a încheiat rugăciunea, pământul nu s-a mai cutremurat şi mâna cârmuitorului şi cea a Proclianei şi-au revenit; şi cei căzuţi la pământ s-au ridicat. Când cârmuitorul a văzut această întâmplare ciudată, el i-a zis lui Ioan: «Apostole al lui Hristos, intră în casa mea şi mănâncă pâine cu mine!»

Iar noi l-am luat şi pe Sosipatru. După ce am mâncat, am rămas peste noapte. Ioan nu înceta a arăta cârmuitorului învăţăturile creştine despre viaţă. A doua zi, cârmuitorul a căzut la picioarele lui Ioan, cerând să fie botezat împreună cu fiul şi cu soţia sa. Şi Ioan i-a învăţat cât a trebuit şi i-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântuui Duh.

A doua zi am părăsit casa cârmuitorului cu multă cinstire. Ioan a zis lui Sosipatru: ***«Fiul meu, întoarce-te la casa ta şi la mama ta».***

Iar el nu dorea aceasta şi a zis: «Părinte, eu te voi urma oriunde te vei duce. Nu mai vreau să mă întorc acasă şi nici să văd pe netrebnica mea mamă. Aş renunţa cu plăcere la toate doar să aud cuvintele lui Hristos, ce ies din gura ta sfântă».

Apostolul i-a zis: «Alungă aceste gânduri despre mama ta, căci ea a lepădat netrebnicia şi faptele la care o împingea diavolul şi se îngrijeşte acum doar de mântuirea ei. Nu o vei mai auzi rostind vreun cuvânt rău sau dând vreo pildă rea. Dimpotrivă, o vei găsi pocăită şi departe de orice gând urât care ţi-ar putea aduce supărare».

Cu aceste cuvinte, Ioan a luat de mână pe Sosipatru şi a mers la casa lui. Am găsit-o pe Procliana întinsă la pământ, plângând şi căindu-se din inimă pentru răul provocat de ea. Când a auzit că Ioan a intrat în casa ei, s-a ridicat şi s-a grăbit să-l întâmpine. Căzând la picioarele lui, cu multe lacrimi a strigat: «Am greşit în faţa lui Dumnezeu şi a ta, o, bărbat al lui Dumnezeu, precum şi împotriva fiului meu. Nu sunt vrednică să mai trăiesc. Dar te rog să mă ierţi pe mine, cea fără de nădejde. Cum să mai ridic ochii şi să te mai privesc în faţă pe tine sau pe fiul meu după ce

eu, netrebnica de mine, am gândit şi am încercat să ajung la fapte ruşinoase pentru a-i întina trupul şi sufletul?» Şi, pe când spunea acestea, lacrimile ei se prelingeau pe picioarele lui Ioan. Atunci el şi-a întins mâna ca să o ridice, însă ea nu a vrut, ci a continuat să se vaite amar. Cu un glas care cerea milă, ea şi-a mărturisit urzeala-i drăcească împotriva fiului său.

Atât de mult a plâns, încât noi înşine ne-am întristat şi ne-au dat lacrimile. Într-adevăr, Sosipatru era şi el scăldat în lacrimi.

Atunci apostolul i-a zis Proclianei: «Ridică-te, copilă, căci ai găsit iertare pentru greşelile tale şi, prin credinţa ta în Iisus Hristos, ai găsit şi mântuire de la El».

Ea s-a ridicat, dar nu îndrăznea să-şi ridice ochii pentru a-l privi pe Ioan. Apoi Ioan a început să-i vorbească despre Sfintele Scripturi şi a botezat-o şi a învăţat-o împreună cu fiul ei, Sosipatru, şi cu toţi cei ai casei sale.

După câteva zile, Procliana a strâns o mare sumă de bani pe care a pus-o la picioarele apostolului, zicând: «Ia aceştia şi împarte-i celor nevoiaşi».

Ioan i-a zis: «Copilă, mai ai şi alţi bani în casă?»
Procliana a răspuns: «Da, am şi mai mulţi».

Ioan a zis: «De vreme ce ai adus această sumă prinos lui Dumnezeu, pune-i într-un loc ferit în casa ta şi, cu mâinile tale, împarte-i celor nevoiaşi, ca să ai comoară în ceruri».

Supunându-se poruncii lui Ioan, ea ieşea zilnic din casă şi, cu mâinile sale, împărţea săracilor ce treceau bani pentru nevoile lor.

Noi am rămas un timp destul de îndelungat în casa Proclianei şi am fost martori la bogatul rod al pocăinţei sale. Prin post şi rugăciune, ea se umilea şi se ruga lui Dumnezeu să-i ierte păcatele din trecut.

Şi vreau să mai amintesc şi că ea şi-a sfârşit viaţa în curăţie, fără păcat, în sfinţenie, primind mântuirea împreună cu fiul său.

Iubiţilor, pocăinţa este un dar şi un leac pentru viaţă, oferit oamenilor de Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos, Care slăvit este acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu voia şi cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos şi prin cuvintele de dumnezeiască insuflare ale lui Ioan şi prin marile semne şi minuni săvârşite de Dumnezeu, aproape toţi locuitorii Patmosului au fost încreştinaţi.

La acea vreme, împăratul Domiţian, cel care ne trimisese în Patmos, loc de surghiun, a fost asasinat. După el, tronul Romei a fost ocupat de Nerva, care nu oprea propovăduirea lui Hristos şi nici nu îi prigonea pe cei ce credeau în El. Acestui nou împărat i s-a trimis un înscris binevoitor în privinţa lui Ioan. De aceea, după desfiinţarea de către Senat a hotărârilor luate de Domiţian, osânda i-a fost ridicată lui Ioan, apostolul fiind liber să meargă oriunde ar fi dorit.

Ioan a văzut că aproape toţi localnicii credeau în Hristos, aşa că a hotărât să se întoarcă la Efes.

Credincioşii au aflat de aceasta şi s-au strâns în jurul lui, rugându-l cu lacrimi: «Părinte, te rugăm fierbinte, bunule, nu ne lăsa orfani! Trebuie să rămâi pentru totdeauna cu copiii tăi».

Dar Ioan i-a povăţuit: «Nu faceţi aceasta, copiii mei. Plânsul vostru îmi întristează sufletul, căci arătaţi lipsă de interes faţă de alţii. Hristos Cel în Care credeţi voi mi S-a arătat şi mi-a cerut să mă întorc în Efes pentru a sfătui şi a încuraja fraţii de acolo».

Văzând că nu-l pot îndupleca pe Ioan prin cuvinte, i-au căzut la picioare, rugându-l iar şi zicând: «O, părinte şi învăţătorule, dacă asta e hotărârea ta şi vrei să ne laşi orfani, te rugăm din suflet să ne scrii măcar despre întruparea şi înălţarea lui Dumnezeu, ca să avem acestea pururea în gândurile noastre şi să rămânem statornici şi neclintiţi în credinţă. S-ar putea ca vreun frate să fie amăgit de satana şi să-l urmeze pe el».

Ioan le-a răspuns: «Multe lucruri, copiii mei, aţi auzit de la mine despre înălţare şi despre semnele arătate de Fiul lui Dumnezeu pe care L-am văzut. Este deci destul să păziţi cuvintele Domnului şi El vă va da viaţă veşnică».

În ciuda acestor vorbe, fraţii au început să plângă şi să lăcrimeze şi mai mult, zicând că nu se vor ridica de la pământ până ce el nu le va împlini cererea. ***Apostolul a fost mişcat mult de lacrimile lor şi a zis: «Copiii mei, mergeţi pe la casele voastre şi, prin porunca Domnului, pioasa voastră cerere va fi împlinită».*** După care i-a binecuvântat şi fiecare s-a întors la casa lui.

Apoi Ioan m-a luat şi, ieşind în afara cetăţii, cam la o milă depărtare, într-un loc liniştit numit Katapafsis («Odihna»), am urcat pe un munte înalt, unde am stat trei zile. Ioan şi-a petrecut timpul postind şi rugându-se fierbinte lui Dumnezeu să dăruiască Evanghelia [1] fraţilor credincioşi. ***În a treia zi mi-a spus: «Prohor, copilul meu, mergi în cetate, găseşte cerneală şi hârtie şi adu-le aici».***

Aşa că m-am dus să împlinesc această poruncă şi m-am întors. Atunci el mi-a zis: ***«Copile, lasă aici cerneala şi hârtia şi întoarce-te în cetate. Vino înapoi după două zile».***

Am făcut aşa cum mi se spusese, ascultând întocmai porunca. După două zile m-am întors şi l-am găsit pe Ioan stând şi rugându-se. Atunci el mi-a zis: ***«Ia, copile, cerneala şi hârtia şi stai în dreapta mea».***

Şi am făcut aşa. Deodată s-a auzit un tunet mare, a fulgerat şi muntele s-a cutremurat. Cuprins de teamă, am căzut la pământ ca mort.

Atunci Ioan a întins mâinile şi m-a ridicat, zicând: ***«Şezi în dreapta mea».*** Apoi s-a întors la rugăciune, după care mi-a zis: ***«Prohor, fiul meu, ceea ce vei auzi din gura mea, să scrii pe hârtie».***

Stând cu ochii aţintiţi la cer, şi-a deschis gura şi a zis: ***«La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul...».*** Şi a continuat tot aşa. El stătea în picioare, iar eu şedeam şi scriam. Am petrecut pe munte două zile, timp în care el stătea şi vorbea iar eu şedeam şi scriam. După sfintele cuvinte ale Evangheliei, el a rostit o rugăciune şi am coborât de pe munte.
Am mers la casa lui Sosipatru, unde ei au întins masa înaintea noastră şi noi am mâncat şi ne-am odihnit.

A doua zi, Ioan i-a zis lui Sosipatru: ***«Fiul meu, îngrijeşte-te şi găseşte pergament bun, pentru ca Sfânta Evanghelie să fie copiată frumos».*** Atunci Sosipatru a adus foi de pergament şi Ioan mi-a zis: ***«Stai acolo, fiul meu, şi cu scris frumos copiază Evanghelia».*** Aşa că am stat în casa lui Sosipatru şi, cu mare atenţie şi grijă, am scris frumos. În acest timp, Ioan a hirotonit episcopi şi preoţi pentru Biserici.

---

[1] *Dositei spune că Ioan a scris Evanghelia la 64 de ani de la înălţarea Domnului. Alţii spun că la 30 de ani de la înălţarea Domnului a scris Evanghelia, iar apoi, doi ani mai târziu, a scris Apocalipsa. Sfântul Petru Alexandrinul menţionează şi el că Evanghelia scrisă de Ioan era păstrată în biserica din Efes, unde credincioşii o cinsteau.*

După ce am încheiat transcrierea Evangheliei, Ioan a luat-o la Biserică şi, la cererea sa, s-au adunat acolo toţi fraţii. Apoi el le-a citit lor. Şi, prin mare bunăvoinţa lui, a fost acolo multă bucurie şi mulţumire. Apoi a poruncit ca pergamentul să fie copiat întocmai, aşa încât să păstreze şi aceia Evanghelia şi să aibă şi apostolul o copie pentru efeseni. Apoi am ţinut Sfânta Liturghie, după care oamenii au plecat."

Sfântul evanghelist Ioan şi Prohor

Se mai ştie că, pe aceeaşi insulă, Sfântul Ioan a scris Apocalipsa [2]. Tradiţia istoriseşte că, într-o zi, Ioan, împreună cu ucenicul său Prohor, a plecat din cetate într-o grotă în pustie, unde a petrecut zece zile împreună cu Prohor şi încă zece singur. În acele ultime zece zile, în care a stat singur în grotă, nu a mâncat nimic, ci doar s-a rugat lui Dumnezeu ca Acesta să-i descopere ce trebuie să facă.
Din înalturi a coborât la Ioan un glas care a zis: „Ioan, Ioan!"

Şi el a răspuns: „Ce porunceşti, Doamne?"

Glasul din înalturi i-a zis: „Aşteaptă zece zile şi îţi voi descoperi o taină însemnată foarte".

Ioan a mai rămas acolo încă zece zile fără mâncare. Atunci s-a întâmplat o minune: îngerii lui Dumnezeu au coborât la el şi i-au istorisit multe lucruri de nespus. Când

---

[2] *Vechii scriitori bisericeşti Clement Alexandrinul, Origen, Irineu şi Eusebiu confirmă că apostolul Ioan a scris Apocalipsa. Textul sfânt al acestei cărţi i-a fost dat în locul cunoscut astăzi ca Peştera Apocalipsei. Această grotă se află astăzi ascunsă între şi sub clădirile care alcătuiesc Mănăstirea Apocalipsei. Această mănăstire a fost construită în secolul al XVII-lea, pentru a adăposti Patmiada o şcoală teologică înfiinţată la acea vreme. Structura edificiului a fost foarte puţin atinsă de aripa timpului. Clădirile adăpostesc chilii, săli de învăţătură, spaţii pline de flori, scări şi capele închinate Sfântului Nicolae, Sfântului Artemie şi Sfintei Ana. Peştera Apocalipsei a fost preschimbată într-o mică biserică, dedicată Sfântului Ioan Teologul. în interiorul acesteia au rămas semne care, aşa cum spune tradiţia, mărturisesc trecerea Sfântului Ioan: într-un colţ este locul unde şi-a odihnit capul; alături, cel în care şi-a proptit mâna pentru a se putea ridica de pe podeaua de piatră pe care dormea; nu departe, locul unde şi-a întins pergamentul; şi, pe bolta de piatră a peşterii, cele trei crăpături prin care sfântul a auzit „glas ca de trâmbiţă". Peştera este mică şi slab luminată. Trebuie amintit şi fericitul Hristodul (f 1093) care a fondat, în 1088, Mănăstirea Sfântului Ioan Teologul, dorind să înfăptuiască în acel loc al Patmosului un „lăcaş al curăţiei şi înţelepciunii". Moaştele sale sunt înmormântate în mănăstire, unde au loc vindecări minunate. El este pomenit pe 16 martie, iar ziua mutării sfintelor sale moaşte este pe 21 octombrie.*

Prohor s-a întors la Ioan, acesta l-a trimis după hârtie şi cerneală. Apoi, timp de două zile, i-a dictat ucenicului şi acesta a scris cele pe care sfântul apostol le primise de la îngerii lui Dumnezeu.

Euharis şi fiul său orb

„A doua zi, Ioan mi-a spus: ***«Prohor, copilul meu, să mergem în aşezările răspândite pe insulă să-i învăţăm şi pe acei oameni înainte de plecarea noastră».***

Aşa că am plecat şi am mers într-un loc numit Agrichia, unde era un preot al lui Zeus, pe nume Euharis. El avea un fiu orb, care asculta cu încântare vorbele dulci ale lui Ioan.

Deodată fiul a strigat: «învăţătorule, prin Dumnezeul pe care-L propovăduieşti mă bucur ascultând cuvintele tale bune! Mijloceşte pentru mine pe lângă El ca să pot vedea faţa ta şi să mă bucur şi mai mult».

Atunci lui Ioan i s-a făcut milă de el, văzând că avea destulă credinţă pentru a fi salvat. El l-a luat de mână şi, făcând semnul cinstitei cruci, a zis: ***«În numele lui Iisus Hristos, recapătă-ţi vederea!»*** Şi îndată acela a văzut.

Tatăl său, Euharis, văzând vindecarea fiului său, a căzut la picioarele lui Ioan, închinându-se şi rugându-l să vină în casa lui şi să-l facă pe el şi pe toţi ai casei lui slujitori ai lui Dumnezeu. Aşa că am mers. Şi, după ce Ioan i-a învăţat un timp, i-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Întoarcerea la Efes

A doua zi i-am îmbrăţişat pe toţi şi ne-am luat rămas bun. Şi am fost însoţiţi de credincioşii care plângeau şi se văitau mult, nedorind să se despartă de «soarele» prin ale cărui învăţături ţinutul lor a fost luminat. După ce sfântul s-a îmbarcat pe corabie, binecuvântându-i cu pace, am mers în drumul nostru. Pe corabie mai călătoreau şi mulţi alţii către acele părţi ale Asiei Mici. După 40 de zile am ajuns într-o cetate, la trei mile depărtare de Efes.

Fraţii, auzind aceasta, au venit să ne întâmpine cu nespusă bucurie, strigând şi zicând: «Binecuvântat este cel care vine întru numele Domnului!»

Ioan a fost primit în acel loc cu mare cinste şi cu toţii ne-am aşezat să ne odihnim. Dar cum, după plecarea noastră trecută, Dioscoride murise, fiul său, Domn, ne-a

luat la casa lui. S-a întins masa în faţa noastră şi noi ne-am odihnit şi ne-am bucurat de primirea lui bună. Acolo am rămas noi şi acolo veneau fraţii pentru a fi învăţaţi de Ioan, care îi conducea pe calea mântuirii. Ioan nu şi-a încetat lucrarea sa şi, încetul cu încetul, cu toţii au crezut în cuvintele sale.“

Tânărul încredinţat episcopului

Nu putem trece sub tăcere ceea ce spune Clement Alexandrinul (f217 d.Hr.) despre Sfântul Ioan. Pe când Ioan cerceta cetăţile Asiei, într-una dintre ele a întâlnit un tânăr ce avea o deosebită aplecare spre fapte bune. Sfântul Ioan l-a învăţat şi l-a botezat. Urmând să plece din acea cetate pentru a propovădui Evanghelia şi în alte ţinuturi, Sfântul Ioan l-a încredinţat pe tânăr, spre instruire în toate cele bune, episcopului locului.

Episcopul, luând pe tânăr, l-a învăţat Sfintele Scripturi, dar nu s-a ocupat de el îndeajuns, nedându-i şi educaţia trebuincioasă unui tânăr, lăsându-l prea în voia lui. Curând, tânărul a început să ducă o viaţă în uşurătate, să se îmbete şi să fure. în cele din urmă, s-a legat cu hoţii, care, ispitindu-l, l-au dus în munţi, într-un loc pustiu. Apoi l-au făcut căpetenia lor şi jefuiau oamenii pe drumuri.

Întorcându-se Sfântul Ioan după un timp în acea cetate şi auzind că tânărul devenise tâlhar la drumul mare, a zis episcopului: ***„întoarce-mi comoara pe care ţi-am lăsat-o în păstrare ca în nişte mâini vrednice de încredere. întoarce-mi tânărul pe care ţi l-am lăsat ca să-l înveţi cu frică de Dumnezeu“.***

Plângând, episcopul a răspuns: „Acel tânăr a pierit; sufletul său este mort iar trupul jefuieşte la drumul mare“.

Ioan a zis episcopului: „Aşa păstrezi tu sufletul fratelui tău? Dă-mi un cal şi o călăuză ca să merg în căutarea celui pe care l-ai lăsat să piară.“

Când Ioan s-a apropiat de hoţi, le-a cerut să-l ducă la căpetenia lor, ceea ce au şi făcut.

Tânărul, văzându-l pe Sfântul Ioan, s-a ruşinat şi, ridicându-se, a fugit în sălbăticie.

Nesocotindu-şi vârsta, Ioan l-a urmat strigând: „Fiul meu, întoarce-te la tatăl tău şi nu te lăsa pradă deznădejdii din pricina decăderii tale. Păcatele tale le voi lua asupra mea! Opreşte-te şi aşteaptă, căci Domnul m-a trimis la tine!“

Oprindu-se din fugă, tânărul a căzut la picioarele sfântului cu tremur; şi, ruşinat peste măsură, nu îndrăznea să-l privească în faţă pe Ioan. Dar apostolul, îmbrăţişându-l cu dragoste paternă, l-a sărutat şi l-a condus înapoi în cetate, bucurându-se de regăsirea oii celei pierdute.

El l-a învăţat îndelung, sfătuindu-l să se pocăiască, iar tânărul s-a străduit din toate puterile să trăiască după placul lui Dumnezeu. Şi astfel a primit iertarea păcatelor sale şi a adormit în pace.

Creştinul care sărăcise

Era la acea vreme un creştin care sărăcise cu totul şi nu avea de unde întoarce banii creditorilor săi. De supărare, el s-a hotărât să-şi ia viaţa şi a cerut unui vrăjitor iudeu să-i dea otravă. Acel duşman al creştinilor şi prieten al diavolilor i-a îndeplinit cererea şi i-a dat otravă. Luând-o, creştinul s-a dus acasă. Stând şi gândindu-se mult timp, el s-a speriat şi nu ştia ce să facă.

În cele din urmă, însemnând paharul cu semnul crucii, l-a băut; dar nu a păţit nici un rău, căci semnul crucii a luat toată puterea otrăvii din pahar. Creştinul s-a mirat mult că a rămas neatins, băutura neavând nici un efect asupra lui.

Dar iarăşi neputând ocoli creditorii, a mers la iudeu şi i-a cerut o otravă şi mai puternică. Mirat din cale afară că omul mai era în viaţă, vrăjitorul i-a dat o licoare şi mai tare. Luând otrava, omul s-a dus din nou la casa lui. După ce s-a gândit mult dacă să o bea sau nu, el a făcut semnul crucii asupra paharului şi, ca şi mai înainte, a băut. Şi iarăşi nu a păţit nici un rău.

S-a dus din nou la iudeu, apărând sănătos în faţa acestuia şi râzând de vrăjitor că nu face doi bani cu toată vrăjitoria lui. Iudeul, foarte mirat, l-a întrebat ce a făcut, cum a băut otrava.

El a răspuns: „Nu am făcut nimic în afară de faptul că am însemnat-o cu semnul crucii“.

Iudeul a bănuit că semnul crucii a ocrotit viaţa omului. Şi, dorind să afle adevărul, a dat unui câine să bea otravă: şi pe loc animalul a căzut mort.

Văzând aceasta, iudeul, luând pe creştin, a mers la apostol şi i-a povestit ce li se întâmplase.

Sfântul Ioan l-a învăţat pe iudeu învăţătura lui Hristos şi l-a botezat, iar creştinului sărac i-a poruncit să aducă o mână de fân pe care el a transformat-o, prin semnul crucii şi prin rugăciune, în aur, pentru ca acesta să-şi poată plăti datoriile şi să-i mai şi rămână pentru cele zilnic de trebuinţă.

Apoi apostolul s-a întors din nou la Efes, unde, rămânând în casa lui Domn, a convertit o mulţime de oameni la învăţătura lui Hristos şi a făcut minuni nespuse.

Ultimii ani

Sfântul apostol Ioan şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii în nevoinţă aspră. Mânca doar pâine şi bea apă, nu-şi tăia părul şi purta haine simple de pânză. Din pricina vârstei înaintate, nu mai avea putere să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu nici măcar în împrejurimile Efesului. La acea vreme, el îi învăţa doar pe episcopii Bisericii şi îi sfătuia să propovăduiască lumii Evanghelia fără de încetare şi mai ales să păstreze în minte şi să înveţe pe oameni prima şi cea mai de seamă poruncă a Evangheliei: porunca iubirii.

Binecuvântatul Ieronim istoriseşte că, pe când sfântul apostol slăbise deja mult, ucenicii săi îl duceau la Biserică, unde Ioan, nemaiputând vorbi decât puţin şi cu mare greutate, spunea doar atât: ***„Copilaşilor, iubiţi-vă unul pe altul!“***

Într-o zi, când ucenicii l-au întrebat de ce le tot repeta aceasta la nesfârşit, Ioan le-a răspuns cu următoarele cuvinte: ***„Aceasta este porunca Domnului; şi, dacă o păstraţi, este de ajuns“.***

Adormirea Sfântului Ioan Teologul

„La prima noastră călătorie în Efes am rămas acolo vreme de nouă ani, apoi am petrecut cincisprezece ani în exil în Patmos. După ce au mai trecut 26 de ani de când ne-am întors iar din Patmos în Efes, Ioan a ieşit din casa lui Domn şi a adunat şapte ucenici de-ai săi (pe mine şi pe alţi şase) şi ne-a zis: ***«Luaţi cazmalele în mână şi urmaţi-mă».***

Noi am făcut aşa cum ne-a spus şi l-am însoţit în afara cetăţii, într-un loc unde a zis: ***«Aşezaţi-vă».*** Apoi s-a îndepărtat puţin de noi şi, liniştit, a început să se roage. Era dimineaţa foarte devreme. Soarele încă nu răsărise.

După ce s-a rugat, ne-a spus: ***«Săpaţi un şanţ în formă de cruce, lung cât sunt eu de înalt».*** Am făcut aceasta în timp ce el se ruga. După ce şi-a încheiat rugăciunea,

s-a întins în patul săpat de noi şi apoi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, tu vei merge la Ierusalim. Tu acolo trebuie să-ţi săvârşeşti viaţa».***

Apoi ne-a dat sfaturi şi ne-a îmbrăţişat, zicând: ***«Luaţi pământ tare şi acoperiţi-mă»***. Aşa că l-am îmbrăţişat din nou şi, luând pământ, l-am acoperit doar până la genunchi. El ne-a mai îmbrăţişat o dată zicând: ***«Mai luaţi pământ şi acoperiţi-mă până la gât».*** Aşa că l-am îmbrăţişat iarăşi şi, luând pământ, l-am acoperit până la gât. Atunci el ne-a zis: ***«Aduceţi un văl subţire şi puneţi-mi-l pe faţă; şi mai îmbrăţişaţi-mă o dată, pentru ultima oară, căci nu mă veţi mai vedea în această viaţă».*** Aşa că, întristaţi, l-am mai îmbrăţişat o dată. După ce ne-a spus să mergem în pace, noi i-am îmbrăţişat întregul trup, plângând amar. Atunci soarele a răsărit şi el şi-a dat duhul.

Apoi ne-am întors în cetate şi am fost întrebaţi: «Unde este învăţătorul nostru?» Aşa că am lămurit amănunţit ceea ce tocmai se întâmplase. Oamenii ne-au rugat să le arătăm locul. De aceea ne-am întors la mormânt împreună cu fraţii, dar Ioan nu era acolo. Doar încălţările lui mai rămăseseră.

Atunci ne-am amintit cele pe care Domnul le-a spus apostolului Petru: «Şi dacă Eu vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie?» Şi noi toţi am slăvit pe Dumnezeu Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, Căruia I se cuvine slava şi mărirea şi închinarea în vecii vecilor. Amin."

Editorul acestui volum al Sinaxarului menţionează că fraza: „Atunci soarele a răsărit şi el şi-a dat duhul" nu este aşa în scrierile originale, ci este preluată din lucrarea lui Maxim Margunios. În plus, este bine să amintim aici că, după Sfântul Ieronim, apostolul şi evanghelistul Ioan a adormit în al treilea an al domniei lui Traian, adică în 101 d.Hr., deci la şaizeci şi opt de ani de la patimile şi învierea Domnului. Acest fapt este confirmat de Clement Alexandrinul, de Irineu şi de mulţi alţi Sfinţi Părinţi ai Bisericii. Se crede că Sfântul apostol Ioan era cu şase sau opt ani mai tânăr decât Domnul, adică la adormirea sa avea nouăzeci şi trei sau nouăzeci şi cinci de ani.

În fiecare an, în a opta zi din luna mai, o mireasmă de mir izvorăşte din mormânt; şi, prin rugăciunile apostolului, acolo sunt vindecaţi bolnavi, întru slava lui Dumnezeu, Care preamărit este în Treime în vecii vecilor. Amin.

Troparul, glasul al II-lea: Apostole al lui Hristos de Dumnezeu iubite, grăbeşte de izbăveşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către El, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-I; pe Care roagă-L, de Dumnezeu cuvân-

tătorule, şi norul păgânilor cel pus asupra noastră să-l risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Condac, glasul al II-lea: Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le va spune? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri, şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.

Extras din cartea: Vieţile Sfinţilor apostoli tipărită cu binecuvântarea prea sfinţitului Părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului, Bucureşti Editura Sophia, 288 p.; 20 cm.

****

Vieţile Sfinţilor apostoli (pdf):

https://www.academia.edu/42945271/Vie%C5%A3ile_Sfin%C5%A3ilor_apostoli

https://archive.org/details/vietile-sf.-ap._202107

https://drive.google.com/file/d/1ycWFHd0A9dHBu-woazLTyF0FubISRYLq/view?usp=sharing

https://www.slideshare.net/steaemy1/vietile-sf-ap